

[11th March 1959]

[Mr. Chairman]

The Deputy Chairman is *ex officio* a member.

Under rule 154 (4) of the Madras Council Rules, I have nominated Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar to be the Chairman of the Committee.

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1959-60—*cont.*

MR. CHAIRMAN : We shall now continue the discussion on the Budget. Sri L. S. Karayalar will now speak.

* SRI L. S. KARAYALAR : Mr. Chairman, Sir, I am glad to have this opportunity to participate in the Budget discussion. I know, Sir, to-day is the last day and several hon. Members have already taken part in the discussion on this Budget. I have read this Budget speech with the greatest attention and care that I should devote. It is magnificently written and I am told that it was equally magnificently read in the other House. After the speech of so many hon. Members, I would like particularly to be brief. The hon. Member, Mrs. Clubwala Jadhav, traversing the entire compass of the Budget, entered into every detail. In fact, it was such a colossal performance that she made and in a voice that was mellow and mellifluous.

MR. CHAIRMAN : She is here.

* SRI L. S. KARAYALAR : Then, Dr. Lakshmanaswami Mudaliar also with his deep erudition and learning and with his unerring judgment especially in matters, medical and educational, also spoke. From Madras to Minneapolis, in the capitals of the world, he is held with great respect. Mr. Patanjali Sastry, the former Chief Justice of India, and several others made very useful contribution to this debate. I have not forgotten Mr. Balasubramanya Ayyar who, in his usual homely and familiar way, gave us his opinions especially on ceiling and land reforms. I say all these things, Sir, just to mention that I am not going to make a lengthy speech, especially when all of us are very eager to hear the Hon. the Leader of the House. This year, Hon. Ministers have intervened in the discussion on the Budget—an unusual feature—and I hope that it will be kept up in the case of the coming Budgets also.

Sir, this Budget is a surplus Budget and without proposals for additional taxation. Both are welcome features but going through the Budgets of last year and the year before, we find that so many taxation measures were often brought forward in this House and in the other House. So, just to present this Budget and say that there are no taxes is not a matter for congratulation. If in the whole year we had no taxation, then it might have been a matter for congratulation. But we had the agricultural income-tax and several taxes during the course of this year and several more are coming. Even in this session, I think, we have got a Bill, the Madras District Municipalities (Extension to the Transferred Territory) Bill. The object of this Bill is to retain the advertise-

11th March 1959] [Sri L. S. Karayalar]

ment tax which was levied under the original Travancore-Cochin Act, in the transferred territory. Already the entertainments tax has been extended and I will have occasion to speak more on it when the Bill is brought up before this House. So, every session seems to be a Budget Session with some taxation measure or other.

Sir, on page 25 of the Budget speech, the Hon. the Minister for Finance, referring to the position of the State's finances has said—

‘The budgets of the other States show that their financial position has also improved appreciably but those States have obtained substantial grants-in-aid as a result of the Award of the Finance Commission. Inasmuch as we were not so favoured, the present improvement in our financial position can generally be attributed to the improvement in the economy of the State.’

It may be a matter for congratulation for the State Government on having improved the economy of the State. But why should this State not be favoured at all? Why should other States be favoured? That is my point. I would appeal to the Government to press the Government of India to give this State at least as much as it would give to other States. In his next Budget speech, I am sure, the Hon. the Minister for Finance will be able to say that this State has also become as much a favoured State as some other States.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is the decision of a quasi-judicial body, viz., the Finance Commission. The Government of India have nothing to do with it.

* SRI L. S. KARAYALAR: But whatever it is, there it is. It has been admitted that this State is not favoured as much as the other States are favoured. I do not want to go further into the matter.

There is also a reference in the Budget to the Small Savings Scheme. This scheme is being pursued throughout the State in a very merciless manner. Officers are going about in jeeps and are forcing the people to pay for this Small Savings Scheme. On page 29 of his Budget speech, the Hon. the Minister for Finance himself says—

‘The greatest obstacle to ambitious planning is our economic weakness.’

Then, he goes on to say—

‘We should induce the people to save somehow and contribute something towards building up the economy of the country.’ He also admits that a large number of people in this country are very poor and that there is not even a small margin in their incomes to save. If there is no money to save with these poor people and if they are forced to save, I wonder how people could contribute to their Savings Scheme. They have no money and they cannot

[Sri L. S. Karayalar] [11th March 1959]

save. Still the officers are going about and forcing them to save and contribute. This reminds me of a definition of 'hire purchase system' which an ingenious man gave. He said hire purchase system was forcing a man to buy a thing which he did not want and pay with the money which he hadn't got. Small Savings Scheme is something like that. And what happens in the collection of these Small Savings from the people? Last year the people paid lots of money and then this year also, you go and again ask them to contribute. What do they do? They draw the money put by them last year and give it back this year; the same amount is contributed. If the target was Rs. 5 lakhs last year, it is rotating this year also. When a man has put his money for one year, he does not get any interest, but you are forcing him to pay the money which he has not got. You are promising an interest which is never paid. If you pursue this matter still further a little carefully, you will see that lots of poor people in this country are those who cannot afford to save anything; 99 per cent of the people cannot afford to save anything. If there is one earning man, there are hundreds of people around him; his kith and kin would depend upon him. And in this country of joint families, to force a man to contribute to the Small Savings Scheme, to say the least, is atrocious.

One other point and very local point, I would like to mention is about integration of Shencottah with this State. I am glad that the Works Minister is here now. There are two rivers. Giryar and Pampaiyar which, if opened out into Shencottah, Sankarankoil and Koilpatti, will provide about 20,000 acres with irrigation facilities. These thirty years and more, repeatedly schemes have been investigated. They were investigated even as late as six or seven years ago and then two schemes were put up. One was a small scheme costing a few lakhs of rupees and the other a bigger one costing a few crores of rupees and both the schemes could be taken up for the benefit of the arid region, the parched lands of those areas and they could be very well irrigated. I was told that the Hon. the Works Minister said in the Assembly the other day that the schemes could not be taken up as they were not remunerative. Talking of Giryar and Pampaiyar, I am reminded of Parambikulam. The delicate and difficult negotiations that this Government carried on with the Kerala Government have brought into fruition the Parambikulam Scheme. If the same delicate and difficult negotiation could be carried on further, I am sure the Giryar and the Pampaiyar Schemes will ere long be an accomplished fact.

Then, there is one other thing about this Kerala water. We ask them for their waters, but we would not give them paddy and we would stop the paddy going to Kerala. It is often said that this whole country should be one unit, with South Zone and things like that. Even if you cannot give them paddy, you should at least give them rice. How can we expect them to give us their waters without ourselves giving them food? How is it possible to get

11th March 1959] [Sri L. S. Karayalar]

their waters? You cannot ask them for this and then deny them that. Therefore, my appeal to the Government is that, in the interest of this State as well as in the interest of the Kerala State, there should be a comprehensive scheme under which both the States would be benefited, we getting their waters and they getting our food. Then the problem could be solved.

Then, Sir, there are hundreds and thousands of people coming into this State from Ceylon. I know the Hon. the Leader of the House would look up and say that it is not a State subject. Though the subject may not be a State subject, the people are subjects of the State. This point has been raised time and again on the floor of the other House and hundreds of questions have been asked. Probably the Hon. the Leader of the House is aware and I am sure he is fully aware that people who have migrated largely belong to this State. If they are some three million people outside India, two million of them are Tamilians and half of them would come from the island of Ceylon. If to-day the country of Ceylon is rich, if she is luscious and prosperous, it is due to the sweat of Indian labour. Indians had been working on the various estates to enrich that country. Those same people are to-day neither here nor there. They are Stateless there and they are Stateless here and they are Stateless everywhere. Therefore, the Government should take this matter up seriously and not brush it aside lightly, for this matter concerns this State alone and this State largely.

Sir, I have read in the papers the appeal of Srimathi Indira Gandhi for co-operation from all people, especially people who had left the Congress. In his Budget speech, the Hon. the Finance Minister wants that there should be co-operation from all sides. Co-operation is there, especially for all constructive work. It is not difficult to co-operate, especially in matters in which agreement could be brought about and in which, of course, the basic ideals are the same and those which could be agreed upon. They ask for co-operation. Well, what happens in this State? I know the Party to which I belong works at grass root level and I would like hon. Members to note that my Party sitting in the Opposition here is the only Party working at grass root level and having contact and association with the masses of the people of this country. (Laughter.)

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER: He is requested to come back.

*** SRI L. S. KARAYALAR:** Thank you very much for the invitation, but I am not able to accept it. (Interruption) To the request for co-operation and invitation to come back, I am replying.

Then, when the Hon. Ministers go on tour—I wish them all happy travel; let them go about, see things, come into contact with the masses of this country, see them, hear them, speak to them and act up to their wants; that is all all right in a democratic set-up and it should be done—what happens? In my district of Tirunelveli, the manager of the Democratic Party which is

[Sri L. S. Karayalar] [11th March 1959]

running the Tirunelveli branch, has gone to prison seven times. Whenever a Minister comes, he is kept in prison for two or three days and then as soon as the Minister is gone, he is brought back. This has been going on. Is this the way of extending the hand of co-operation? Co-operation is not one-way traffic. I have to give, if need be, and you have also to give. If you yield, I too yield. But if you resist, I will also resist. That way co-operation could not work. Added to that, there are good measures, measures for the benefit of this country and measures enacted to bring good to the people of this country. In all these, I am prepared to meet you half way and I would even travel an extra mile with you. But your hand of co-operation should be genuine, should be real and well-intentioned and not artificial.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Why should the hon. Member question anybody?

* SRI L. S. KARAYALAR : I am not questioning the hon. the Deputy Chairman at all. Sir, one other point and it concerns the students. The hon. Member Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar concentrated himself mainly on matters, medical and others and he did not come up to the department of education at all. This is one matter which has been agitating the students who are going to sit for the examination in a few days—I hope it is on the 17th of this month. Recently there was a writ petition filed in the High Court asking the Director of Public Instruction as well as the Government to withdraw a certain book—Quentin Durward—saying that it was full of mistakes and that it would not be teaching English if that book was allowed for the examination. The High Court Judge had to make some caustic remarks. You will, Mr. Chairman, allow me to read a few excerpts from the judgment. I will not be long. He says, Sir, about this book. . . .

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I want to know the purport of the point. Is it that the particular individual was favoured or is it that the Government deliberately asked a person who was not competent to write the book to write it or is it that in such things Government should be more careful? We should like to know the nature of the charge that is sought to be levelled against the Government.

* SRI L. S. KARAYALAR : I would call for patience on the part of the Hon. the Leader of the House. I was coming to that and if he had waited and not butted in, I would have come to my constructive criticism and I would have told him how the system had failed and what should be done to remedy it. I shall come to that later. Referring to the book itself, His Lordship observed that the book, an abridged version, was printed on behalf of the Madras Government, and that the Department of Public Instruction had published it. "It is claimed that the language of the abridged book is also English. The Education Department of the Madras Government has not merely recognized this claim, but marked its approbation of the work by prescribing it for the study

11th March 1959] [Sri L. S. Karayalar]

of the boys and girls for the S.S.L.C. Examination." Proceeding, His Lordship stated that in the hands of a resourceful teacher, it could be put to admirable use, he could take the original work of Sir Walter Scott and the abridged work and by contrasting the two explain to the students how English should not be written. "If such had been the intention of the authorities, they could not have made a more admirable choice." The book, Sir, is full of mistakes, badly written and badly printed.

Then, the judgment goes on to say something about publishing and prescribing test-books. His Lordship dismissed the petition, of course. He has stated that the present attempt of the Government to produce a text-book in English for non-detailed study "has not been a notable success. One becomes less ready than before, to condemn, as proceeding from a purely conservative attitude of mind, the view that matters of this nature are best left to private initiative and private endeavour". Sir, I am not at all talking about it. It is beside the point. It is His Lordship's *obiter dictum* which has nothing to do with the main judgment itself which he has passed. But it is admitted on all sides that this book is badly printed and badly prescribed and everything is bad about it. The book was published in August whereas it should have been ready by June. Then, the Government issued an erratum, a pamphlet, correcting these mistakes, some time in October or November. It also contained a few mistakes, I am told, and then they issued another version of the book free from mistakes. By that time it was January. The students have got to appear for the examination in March. How did this happen? That is the point where the Leader of the House interrupted me. What is the system by which these books are written? I am not against nationalization of publication of text-books. Nobody need make that mistake. I am for nationalization of publication of text-books and it should be done on a proper basis. A sister State has nationalized the publication of text-books and readers. Then, Sir, by the time the text-books were presented to the Government and the Government examined them, they came to the market. Some 15,000 copies of the book were sold in the black market. It should not happen like that. There should be a sufficient time-lag before the text-books are prescribed. In this particular case, I am told, the edited copy of the manuscript has not yet been received by the Director of Public Instruction or by the Secretariat. What you should do is this. You should give sufficient time for publication of text-books. It is not choosing qualified men alone that counts. It is competency in choosing writers for these books that counts. I am not finding fault with the Director of Public Instruction. He is to-day a controversial figure. He is more sinned against than sinning. I am not finding fault with the Education Minister, I am not finding fault with the Government. The system is absolutely bad. You should give these people sufficient time. You should choose competent people. It is not only qualified people that count. That you should give a chance to everybody is not correct. That

[Sri L. S. Karayalar] [11th March 1959]

last year this man was given a chance and that this year some other man should be given a chance is not correct. It is not a puppet-show or cinema show in which everybody should be given a chance.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The same author had written two books before. They had been approved and found to be very satisfactory.

* SRI L. S. KARAYALAR : I do not want to go into details in respect of that matter. I know how this author was preferred and under what rule it was approved. I do not want to go into the departmental, Secretariat or Ministerial level. That would be too much for me and too much for the Leader of the House too. But what I would like to ask is whether this edited manuscript copy has ever been seen by anybody except the author. Nobody saw it. How did so many mistakes come to be committed? My suggestion is this. Long before the books are to be published, give them sufficient time. Then choose the proper man, the most competent man, to write.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : May I interrupt the hon. Member? The Leader of the House made the important point that the author was in the habit of writing good books and that only recently he developed a bad habit. (Laughter.)

(Vidwan T. Muthukannappan rose . . .)

MR. CHAIRMAN : No interruption please.

* SRI L. S. KARAYALAR : I like interruption, Sir. So, that is my suggestion as far as remedying this state of affairs is concerned. Sufficient time should be given. A competent writer should be chosen to write the book and edit it at the manuscript stage. Then proper quality and quantity of paper should be given. In the case of this particular book, I understand that the paper of the quality on which it was to be printed was not available at the last stage and that somehow the printer was asked to get some paper so that the students might have the text-book. All these things have got to be done sufficiently in advance. But I do not want to apportion the blame as such. However, I thought any Government should take a moral responsibility for this. I thought the whole Government were docile on this issue.

DR. A. SREENIVASAN : Everybody responsible for it should resign.

* SRI L. S. KARAYALAR : Every Minister is not possessed with the timbre of Shri Lal Bahadur Shastri. Some accident occurred in Hyderabad and he said that he was morally responsible for that accident.

SRI P. T. RAJAN : He joined the Government again.

* SRI L. S. KARAYALAR : That does not matter. Even if this Ministry resigns, it will be elected again. There is no doubt

11th March 1959] [Sri L. S. Karayalar]

about it. But I thought this Government should take a moral responsibility for the ruination of a whole generation of students. That responsibility is theirs and they cannot escape it. I know probably that they do not want to take even a moral responsibility for that. But there is a day of judgment. All of us will have to stand before God and then there is the day of reckoning when God sitting on His Ivory Throne will ask these Ministers, "Are you not responsible for the ruination of a whole generation of students?"

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR : That is a vicarious liability.

* SRI L. S. KARAYALAR : I shall picture these Ministers.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Our Deputy Chairman will defend them.

* SRI L. S. KARAYALAR : They will have to bow their heads in shame. I shall only pray to the all-beneficent God—my prayer may go forth to Him—to have mercy on them for nothing else will save them.

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : கனம் தலைவர் அவர்களே, நண்பர் ஸ்ரீ கரையாளர் பேசிய பிறகு நான் பேசுகிறேன். காங்கிரஸ் தலைவர், கட்சியிலிருந்து பிரிந்து போனவர்களைத் திரும்பவும் வந்து சேரும்படி கூப்பிட்டார்கள் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். அதை அவர் இங்கே பிரஸ் தாமித்ததால் இங்கே இருக்கிற கட்சித் தலைவர் அவரைக் கூப்பிட்டால் ஸ்ரீ கரையாளர் அவர்கள் மனமுவந்து வருவார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். (டாக்டர் எ. ஸ்ரீநிவாசன் : அவர் வரலாம்.) (ஸ்ரீ எ. எம். அல்லாபிச்சை : உங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருக்கப் போகிறது.) இங்கே ராஜ்யத்தில் இருக்கக்கூடிய கட்சித் தலைவராகக் கூட அவரைக் கூப்பிடுவார்கள். அதனால் அவரை மனமுவந்து திரும்பி வரும்படியாகவும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தமிழ் நாட்டின் காங்கிரஸ் கமிட்டியின் தலைவராகக் கூட அவர் இருந்திருக்கிறார். இப்பொழுது துரதிருஷ்டவசமாக அவர் அங்கே இருக்கிறார். தனிக் கட்சியில் ஒருவராக இருக்கிறார். அவரைத் திரும்பவும் இங்கே வரும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI L. S. KARAYALAR : That does not matter. The Y.M.C.A. was started by four people.

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் உட்பட எல்லோரும் பாராட்டுகிறார்கள். பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. அவ்வளவு நன்றாகத் தயாரிக்கப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டம் இது.

3-20
p.m.

இப்பொழுது கல்விச் சலுகைகள் ஜாதி அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கல்விச் சலுகைகளையும் மற்றச் சலுகைகளையும் ஜாதி அடிப்படையில் கொடுப்பது சரியல்ல என்று நான் சென்ற வருஷத்திலும் சொன்னேன். இப்பொழுதும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எல்லா ஜாதிகளிலும் மிகக் ஏழைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இந்தச் சலுகைகள் கொடுக்கப்படுவதில்லை. ஒரு சில ஜாதியாரைத் தவிர மற்றவர்கள் ஏழைகளாக இருந்தபோதிலும் கூட அவர்களுக்கு இந்தச் சலுகைகள் கொடுக்கப்படுவதில்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்பதற்காக மற்றச் சலுகைகளைக் கொடுக்கட்டும். அது சரியல்ல என்று சொல்லவில்லை. கல்விச் சலுகை மேல் ஜாதி என்று சொல்லப்படுகிறவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் இருப்பது சரியல்ல. அவர்களில் கூட பரம ஏழைகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சலுகைகள் கொடுப்பதில்லை.

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [11th March 1959]

இப்பொழுது அரசாங்கம் தன் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு, என்.ஜி.ஒக்களுக்கு, ஸ்தல ஸ்தாபனத்தில் இருக்கிறவர்களுக்கு—கிராம உத்தியோகஸ்தர்களுக்குக் கூட இந்த வருஷத்தில்—சலுகைகள் எல்லாம் கொடுத்திருக்கிறது. நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எல்லா ஜாதிக்காரர்களிலும் ஏழைகளாக இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு என் இந்தச் சலுகைகளைக் கொடுக்கக் கூடாது என்று நான் இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்க விரும்புகிறேன். பணக்காரர்களாக இருந்தால், சலுகைகள் கொடுக்க வேண்டாம். ஆனால், ஏழைகளாக இருக்கிறவர்களுக்குச் சலுகைகளைக் கொடுக்காமல் இருப்பது அரசாங்கம் செய்கிற ஓர வஞ்சனை என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, இந்தச் சலுகைகளை ஏழைகளாக இருக்கக்கூடியவர்கள் எந்த ஜாதியினராக இருந்தாலும் கொடுக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப் படுகிறேன்.

கோவை ஜில்லாவில் பல ஆலைகள் இருக்கின்றன. 40, 50 ஆலைகள் இருக்கின்றன. என்ஜினியரிங் ஆலைகள் இருக்கின்றன. இப்பொழுது “ஸ்லம் கனியரன்சுக்காக” கார்ப்பரேஷனுக்கு அரசாங்கம் ஒத்தாசை செய்து வருகிறது. இந்த வருஷ வருஷ செலவுத் திட்டத்தில் மற்றப் பெரிய நகரங்களுக்கும் கூட இந்தச் சலுகைகளை விஸ்தரித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்த மில்களுக்கு முன்னால் புதிய புதிய “ஸ்லம்கள்” ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கோவையில் ஒரு ஆலையை ஏதோ கிராமத்திற்குப் பக்கத்தில் ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஆனால் ஆறு மாதம் ஒரு வருஷத்திற்குள்ளாகச் சுற்றிலும் பல வீடுகள் அமைகின்றன. ரோடு கிடையாது. சந்துகள் கூடக்கிடையாது. “ஸ்லம் கன்” புதிது புதிதாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. பழைய ஸ்லம்களை ஒழிக்க அரசாங்கம் பணம் செலவு செய்து வருகிறது. ஆனால், புதிதாக இந்தமாதிரி ஸ்லம்கள் ஒரு பக்கத்தில் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஸ்லம்களைத் தடுக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். கொஞ்சம் அரசாங்கம் முயற்சி செய்தால், நன்றாக அந்த வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுக்க முடியும். அதற்கு அரசாங்கம் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

சமீபத்தில் பஞ்சாயத்து யூனியன் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அது இன்னும் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்படவில்லை. ஜில்லா போர்டு அந்த வேலைகளை செய்து வருகிறது. ஜில்லா போர்டு இப்பொழுது கலெக்டர் வசத்தில் இருப்பதால், அக்கறை இருப்பதில்லை. கலெக்டரை ஏதாவது காரியங்களை என் செய்யவில்லை என்று கேட்டால், “நாங்கள் ‘கேர்-டேக்கர்’ நிர்வாகத்தில் இருக்கிறோம். அதனால் அதை எல்லாம் செய்வதற்குத் தகுதி இல்லை. பின்னால் திறமையான ஸ்தாபனம் வந்த பிற்பாடு செய்துகொள்ளலாம்” என்று சொல்லிவிடுகிறார். பல இடங்களில் பல வேலைகள் துவக்கப்பட விரும்புகின்றன. இந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியன் சட்டத்தை உடனே அமுலுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

எங்கள் ஜில்லாவில் ஆழியாறு என்று ஒரு ஆறு இருக்கிறது. அதற்குப் பக்கத்தில் பல பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. டவுன் பஞ்சாயத்து இருக்கிறது. ஆழியாறு பேசினில், பல பஞ்சாயத்துக்கள் இருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் கூட குடி தண்ணீர் வசதி கிடையாது. நல்ல குடி தண்ணீர் வசதி செய்யாவிட்டால், அடிக்கடி காலரா போன்ற நோய்கள் வருகின்றன என்று பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். நம்முடைய சுகாதார மந்திரி அவர்கள் சில ஜில்லாக்களுக்கு மாத்திரம் அந்தச் சலுகைகளை விஸ்தரித்திருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஆற்றுப் பக்கத்தில் இருக்கிற பெரிய கிராமங்களுக்கு, காலரா வருகிற இடங்களுக்கு இந்தச் சலுகை கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது போல் எல்லா ஜில்லாக்களிலும் ஆற்றுப் பக்கத்தில் இந்த நிலைமை இருக்கக்கூடிய இடங்களுக்கு எல்லாப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் விஸ்தரிப்பதன் மூலம் அங்குள்ள மக்களுக்குக் காலரா போன்ற நோய்கள் வராமல் இருக்கும். பக்கத்துக் கிராமங்களில் தொத்த நோய் வருகிறது. ஆகவே, இதை எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும், குறிப்பாக ஆழியாறு பேசினில் இருக்கிற பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

11th March 1959] [Sri V. K. Palaniswamy Gounder]

திருநெல்வேலி, ராமநாதபுரம் ஜில்லாக்களில் மாத்திரம் பஞ்சம் என்று சொல்லுகிறார்கள். கோவை ஜில்லாவில் கூட இந்த வருஷம் பருவ மழை கெட்டுவிட்டது. வட சிமூக்குப் பருவ மழை இல்லாமல், உருமலைப்பேட்டை, பொள்ளாச்சி தாலுகாவில் ஒரு பகுதி ஆகியவைகளில் பஞ்ச நிலைமை இருக்கின்றது. அரசாங்கம் இதைப்பற்றிக் கவனித்துக் காரியமாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

வைத்திய வசதியைப்பற்றி இந்தச் சபையில் பல பேர் பேசினார்கள். அதில் நன்றாகத் தேர்ந்த நிபுணர்கள் பேசினார்கள். என்ன பேசியும் மந்திரி அவர்கள் சென்ற வருஷத்தை விட அதிகமாக இந்த வருஷம் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். செலவிடப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் நிலைமை என்ன? வைத்திய வசதி நகரங்களில் இருக்கிறதே ஒழிய, கிராமங்களில் இல்லை. கிராமங்களில் உள்ள அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிகளில் பல இடங்களில் டாக்டர்கள் இல்லையென்று சொன்னார்கள். அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிகள் கொஞ்சம்தான் இருக்கின்றன. ஸ்தல ஸ்தாபன ஆஸ்பத்திரிகள் நிறைய இருக்கின்றன. அங்கே டாக்டர்கள் இல்லை. அதனால் அந்த ஆஸ்பத்திரிகள் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கு அரசாங்கம் ஏதாவது வழி செய்தாக வேண்டும். டாக்டர் இல்லையென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தால், போதாது. கிராமங்களுக்கு வைத்திய வசதியைச் செய்து கொடுப்பது அரசாங்கத்தின் கடமை. இப்பொழுது ஜி.சி.ஐ.எம்.-இல் படிப்பவர்கள் படிப்பு முடிந்தவுடன் கிராமங்களுக்குப் போய் டாக்டர்களாகப் பணியாற்றுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். அவர்கள் சென்றார்களா? அவர்கள் போவதில்லை. எல்.எம்.பி. கோர்ஸை அரசாங்கம் எடுத்தது தவறு என்று நான் நினைக்கிறேன். இப்பொழுது பெரிய படிப்பாக எம்.பி.பி.எஸ். மட்டும்தான் இருக்கிறது. அது மாத்திரமல்ல. ஆயுர்வேத, சித்த, யுனானி வைத்தியத்தில் எல்.ஐ.எம். என்ற ஒரு சிறு கோர்ஸ் இருந்து வந்தது. அதையும் எடுத்துவிட்டு, ஜி.சி.ஐ.எம். என்று வைத்தார்கள். இப்படி எடுத்தது கிராமங்களுக்கு வைத்திய வசதியே இல்லாமல் செய்துவிட்டது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அதைப்பற்றி மாணவர்களே கிளர்ச்சி நடத்தியது கனம் அங்கத்தினருக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். “குறைவான படிப்பு எங்களுக்கு வேண்டாம். எங்களுக்கு எம்.பி.பி.எஸ். படிப்புத்தான் வேண்டும்” என்று மாணவர்களே கிளர்ச்சி செய்த காரணத்தினால், ஓரளவு அது அவர்களுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. 3-30 p.m.

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER : அது தெரியும். அங்கே இருக்கிற பிள்ளைகள் கிளர்ச்சி செய்தார்கள் என்பதற்காக அரசாங்கம் அதற்குப் பயந்து கூடாது என்று செய்வது சரியல்ல. பொது மக்களுக்கு எப்படியோ அரசாங்கம் வைத்திய வசதியைச் செய்து கொடுத்தாக வேண்டும். முன்னால் வீட்டிலேயே சில வைத்தியங்கள் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவை எல்லாம் இப்போது மறந்துபோய்விட்டன. ஒருவருக்கும் தெரிவதில்லை. தெரிந்தாலும் அதில் நம்பிக்கையும் இல்லாமல் போய்விட்டது. அதிகம் செலவாகக்கூடிய வைத்தியம்தான் வேண்டும் என்று நினைத்து—கடைசியில் கிராமங்களில் உள்ள மக்கள் வைத்திய வசதியின்றியே கஷ்டப்படுகிறார்கள். எல்.ஐ.எம். கோர்ஸ் இருந்தாலும், சில கிராமங்களுக்கு ஓரளவாவது இந்த வசதி இருந்திருக்கும். இப்போது அதுவுமின்றி, இதுவுமின்றி இரண்டுக்கொரு இடங்களைத் தென்று சொல்ல வேண்டும்.

ஆயுர்வேதம், யுனானி, சித்த வைத்தியம் என்று எதுவும் கிடையாது, அவர்களுக்கும் இந்த அலபதி வைத்தியம்தான் சொல்லிக் கொடுக்கப் படுகிறது. அதுவும் இந்தப் படிப்புப் படித்தவர்களும் கூட நகரத்தில் இருந்தால்தான், அதிகப் பணம் வரும் என்று நினைக்கிறார்கள். இவர்களும் ஏதற்கெடுத்தாலும், இன்னுக்கென்னதான் செய்கிறார்கள். வேறு நாட்டு முறையில் சூரணமோ, கஷாயமோ தயாரித்து உபயோகப்படுகிறதில்லை. ஆகவே, இப்படிப்பட்ட படிப்பை வைத்துக்கொண்டிருப்பதின் அவசியம் என்ன

[Sri V. K. Palaniswamy Gounder] [11th March 1959]

என்று கேட்கிறேன். ஏதாவது ஏற்பாடு செய்து கிராமங்களிலுள்ள மக்களுக்கு வேண்டிய வைத்திய வசதி கிடைக்கும்படியாகச் செய்வது அரசாங்கத்தின் முதற் கடமை என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அதோடு என்ஜினியரிங் கல்லூரிகள் நமது ராஜ்யத்தில் முன்பு இரண்டுதான் இருந்தன. இப்போது 11 இருக்கின்றன. அப்படி வைத்தியக் கல்லூரியும் நமது ராஜ்யத்தில் அதிகம் ஏற்பட வேண்டும். வரவு செலவுத் திட்டத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தொழில் கல்லூரி என்றால் 1,157 பேர்களைச் சேர்ப்பதற்கு இடமிருக்கிறது. ஆனால், வைத்தியக் கல்லூரியில் 420 பேர்கள்தான் சேருவதற்கு இடமிருக்கிறது. அதையும் அதிகப்படுத்த வேண்டும்.

இன்னொரு விஷயம் சொல்ல பிரியப்படுகிறேன். சிறு தொழில்களின் அபிவிருத்திக்கு நம் ராஜ்யத்தில் நல்ல முறையில் ஒத்தாசை செய்யப்பட்டு வருகிறது என்பதை அனுபவபூர்வமாக நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதற்காகக் கடன் கொடுக்கவும், மானியம் கொடுக்கவும் தக்க பல நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் எடுத்துவருகிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுகிறேன்.

இப்போது சேலம் ஜில்லாவில் அலுமினியத் தொழிற்சாலையை ஆரம்பிக்க வேண்டுவது ரொம்ப முக்கியம். அதற்கு வேண்டிய பல செளகரியங்கள் அங்கே இருக்கின்றன. அதைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு நாம் அங்கே தொழிற்சாலையைத் துவக்க வேண்டும். மேலும், கோவையில்—மேட்டுப் பாளையத்தில்—காகிதத் தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். கச்சா பிலிம் தொழில் நீலகிரியில் ஆரம்பிக்கப்படப் பட்டிருக்கிறது என்று இரண்டு மூன்று வருஷங்களாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

எங்கள் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவில் சாம்பராஜநகர்—சத்தியமங்கலம்—ரெயில் பாதை எப்போதோ ஏற்பட்டுவிடப்போகிறது என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால், இது வரையில் அதைப்பற்றிய பிரஸ் தாபமே இல்லை. அந்த வேலை என் நின்றுவிட்டதோ தெரியவில்லை. நமது அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லி, அதைச் சீக்கிரம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சேலம்-பங்கலூர் ரெயில் பாதையையும் சீக்கிரம் போடுவதற்கு நமது அரசாங்கம் தக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

MR. CHAIRMAN. Ten minutes for each speaker. Sri V. Ramalingam Pillai will now speak.

SRI V. RAMALINGAM PILLAI: சபாநாயக, நாட்டிலுள்ள நிலைமைகளையும், மக்களுடைய கஷ்டங்களையும், நம்முடைய அரசாங்கத்திற்குள்ள நிதி நிலைமையையும், மத்திய சர்க்கார் நமக்குத் தருகின்ற பணப் போதாக்குறையைப்—இப்படி எல்லாவற்றையும் நாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்கிறபோது, இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் மிகவும் திறமையுடன் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று வரவேற்குவேண்டும். எல்லாத் துறைகளிலும் உள்ள குற்றங் குறைகளைப்பற்றி அநேகம் மெம்பர்கள் பேசிவிட்டார்கள். நான் ஒன்றும் குற்றங் குறையைப்பற்றிப் பேச வரவில்லை. ஒரு துறையில் மிகவும் முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை நமக்கு நினைப்பூட்டிக்கொள்ளவே நான் விரும்புகிறேன். அந்தத் துறை என்னவென்றால் கல்வித் துறை. கல்வித் துறையில் மாணவர்களிடத்திலே ஒழுக்கம் குறைந்திருக்கிறதென்றும், அமைதி குறைந்திருக்கிறதென்றும் பல பெரியவர்கள் பேசி வருகிறார்கள். சமீபத்தில் வெளியான சர்வகலாசாலை மானியக் கமிஷன் அறிக்கையிலே மாணவர்களிடையே ஒழுக்கமும், அமைதியும் மிகவும் குறைந்துவிட்டது என்றும் அதற்கு மூலகாரணம் சமுதாயத்திலே ஒழுக்கமும், அமைதியும் குறைந்திருப்பதுதான் என்றும் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

11th March 1959] [Sri V. Ramalingam Pillai]

சமுதாயத்திலேயும், மாணவர்களிடத்திலேயும் ஒழுக்கம் குறைந்திருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? இதை நாம் எல்லோரும் ஆராய்ந்து அறிய வேண்டும். அதற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதற்கு மூல காரணம் என்னவென்றால் மாணவர்களிடையேயும், பொது ஜனங்களிடையேயும், தெய்வ நம்பிக்கையும், அதைச் சார்ந்த நல்ல ஒழுக்கங்களும் நாளுக்கு நாள் குறைந்து வருவதே. மாணவர்களிடையேயும், பொது மக்களிடத்திலேயும் குறைந்து வருகிற தெய்வ நம்பிக்கையை எப்படிச் சீர்திருத்துவது என்பதை நான் சொல்வதற்கு முன்னால் சில விஷயங்களை எல்லோரும் அறிய வேண்டும்.

May I sit down and speak, Sir?

MR. CHAIRMAN: Yes. The hon. Member may sit down and speak.

(Sri V. Ramalingam Pillai then sat down and addressed the House.)

SRI V. RAMALINGAM PILLAI: நம்முடைய சமுதாயம் சோஷலிஸ சமுதாயமாக அமையவேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. சோஷலிஸ சமுதாயம் என்றால் என்ன? காரல் மார்க்ஸ் கண்ட சோஷலிஸமா? லெனின் சொன்ன சோஷலிஸமா? அல்லது ஸ்டாலின் நடத்திக்காட்டிய சோஷலிஸமா? அல்லது குருஷேவம், புல்கானினும் சேர்ந்து நடத்திய சோஷலிஸமா? அல்லது புல்கானினை நீக்கிவிட்டு குருஷேவ மட்டும் நடத்தி வருகிற சோஷலிஸமா? அல்லது மகாத்மா காந்தி நமக்குத் தந்து போன சோஷலிஸமா? (ஸ்ரீ கே. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர்: இது மறந்தே போய் விட்டது). இந்த விஷயத்தில் நாம் ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். அதற்கு மேல்தான் நம் நாட்டின் முன்னேற்றம் இருக்கிறது.

சோஷலிஸம் என்ற வார்த்தையைச் சொன்னவுடனே, நமக்கு மூன்று எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன—சமதர்மம், பொதுவுடமை, விஞ்ஞான வளர்ச்சி—இவைதான். சமதர்மம் என்ற வார்த்தை பள்ளிக்கூடங்களிலும் மற்ற இடங்களிலும் அதிகமாகச் சொல்லப்பட்டு வருவதாகத் தென்படுகிறது. சமத்துவம் என்பது உலகத்தில் இல்லாத ஓர் விஷயம். “சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா” என்று பாடிய பாரதியார் அடுத்த அடியில்

நீதி, உயர்ந்த மதி, கல்வி—அன்பு

நிறைய உடையவர்கள் மேலோர்

என்று சொன்னார். இன்றைக்கு ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் சமம் என்கிற சமத்துவத்தைப் பார்க்கிறோம். “எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓர் இனம், எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்” என்று சொன்னார் பாரதியார். ஆனால் எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னரா? நாம் எல்லோரும் சமமான பேர்கள்தான். ஆனாலும், எல்லோரும் ஏககாலத்தில் சேர்மன்களா, ஏககாலத்தில் மந்திரிகளா? இப்படிப்பட்ட எண்ணங்களெல்லாம் பள்ளிக் கூடங்களிலும் மற்ற இடங்களிலும் பரவிவருகின்றன. நாம் சோஷலிஸ சமுதாயத்தை அமைக்க விரும்புகிறோம். சமதர்மம் என்பது எப்போதும் இல்லாத விஷயம். ஏற்றத் தாழ்வுகள் எப்போதும் இருக்கத்தான் செய்யும். சமதர்மம் இருக்கும் நாடுகளில் எல்லாம் உணவிற்கும் உடைக்கும் சமதர்மம் பேசுகிறார்களேயல்லாமல் உயிருக்கும் சமதர்மம் பேசுவதில்லை. அவர்களுக்கு உயிர் துச்சமானது. ஆன்ம நெறி முறையில் மனிதனுக்கு மனிதன் சமம் என்ற உணர்ச்சி சமுதாயத்தில் பரவாவிட்டால், அந்த சமுதாயம் என்ன சமுதாயம்? நாட்டிலுள்ள செல்வத்தையெல்லாம் நாம் இன்றைக்கே பொதுவுடமையாக்கிவிடலாம். ஆனால், சமதர்மத்தை மட்டும் செய்ய முடியாது. நாம் என்ன எண்ணம் எண்ணினாலும் அப்போதெல்லாம் ரஷியாவைப் பார், சீனாவைப் பார், ஜப்பானைப் பார் என்று அயல் நாடுகளைப் பார்க்கச் சொல்கிறார்களேயல்லாமல், நமது முன்னோர்களைப் பார்க்கச்

3-40
p.m.

[Sri V. Ramalingam Pillai] [11th March 1959]

சொல்பவர்கள் யாருமில்லை. ஆகையால், எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுவான தெய்வ நம்பிக்கை, ஜீவகாருண்யம், நல்லொழுக்கம் இவைகளைச் சமுதாயத்திற்குப் புகட்ட நாம் முயற்சி செய்ய வேண்டும். விஞ்ஞானத் துறையில் நாம் முன்னேற வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். விஞ்ஞானம் வேண்டியதுதான். ஆனால், மனிதனை மதிக்காத விஞ்ஞானம் நமக்கு எதற்கு? ஒரு குண்டு விடுவதற்கு எவ்வளவு செலவாகிறது? ஒரு குண்டு போட்டால் எவ்வளவு வீணாகிறது? செலவிற்குத் தகுந்த நன்மை குண்டினால் ஏற்படுவதில்லை.

“வானவெளி ஆராய்ச்சி மிகுந்து மேலும் வகை வகையாய் விஞ்ஞானம் வளர்ந்து அந்த பாணுவையே தொட்டுவரும் பாணம் ஏவி பயணத்தில் முழுவெற்றி பலித்திட்டாலும் ஆன உயிர் உடலினத்தும் ஈசன் கோயில் ஆகும் என்ற மெய்யறிவை அளிக்கவல்ல ஞான ஒளி காணாத மனித வாழ்க்கை நரகமென்று சொல்லுவதே ஞாயமாகும்.”

நாம் எப்படிச் சதந்திரம் அடைந்தோம் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

“மற்றவரும் கண்டறியா சன்மார்க்கத்தால் மாறுபட்ட அன்னியரின் மனதை மாற்றி சுற்றியுள்ள தேசமெல்லாம் வியந்து வாழ்த்த சதந்திரத்தை நாமடைந்த சூட்சுமத்தை உற்றுணர்ந்தால் தெய்வபக்தி ஒன்றிலன்றே உயர்வடைந்தோம் என்றமுழு உண்மைகாண்போம்; சுற்றிதனை அனுதினமும் மனதிற கொண்டால் சரியான சமதர்மம் எங்கும் தங்கும்.”

“திட்டமிட்ட அரசாட்சி செய்திட்டாலும் தீவிரமாய் செல்வங்கள் திரண்டிட்டாலும் கட்டுதிட்டம் காவல்படை கனத்திட்டாலும் கருணை என்ற ஒருஉணர்ச்சி கலக்காவிட்டால் சுட்டெரிக்கும் தீ உடலிற் பட்டாற்போல சதந்திரத்தின் இன்பமெல்லாம் சுருங்கிப் போகும், அட்டியென்ன கருணை அன்பு என்பவெல்லாம் ஆண்டவன்பால் பக்திஎன்ற அதுதான் நல்கும்.”

நேற்று இங்கே கனம் அமைச்சர் திரு. மாணிக்கவேலு “எந்தக் காரியத்தையும் நம் தமிழ் நாட்டின் பண்பிற்குத் தகுந்தவாறுதான் செய்வோம் என்று உறுதி கூறுகிறேன்” என்று சொன்னார். அதை நான் வரவேற்கிறேன். அவ்வாறே தமிழ் நாட்டின் பண்பிற்கு ஒத்த முறையில் நம் கல்வி முறையைச் சீர்திருத்தவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அரும்புகின்ற தெய்வபக்தி அனுவானாலும் அகங்காரம் குறைவதற்கு அதுவே வித்தாம், தரும்பயனாய் நல்லறங்கள் தழைக்கும் என்றே தவம் மிகுந்த தமிழ்நாட்டு நமது முன்னோர் திரும்புகின்ற பக்கமெல்லாம் தெய்வம் தோன்ற திருக்கோயில் கோபுரங்கள் திகழ்ச்செய்தார், பரம்பரையாம் பக்தியை நாம் பாதுகாத்தால் பழுதற்ற சமதர்மம் பரவிவாழ்வோம்.”

11th March 1959] [Sri V. Ramalingam Pillai]

அந்தப் பாதுகாப்பு நம் எல்லோருக்கும் வேண்டும். நெடுநாட்களாக நாம் மகாத்மா காந்தியை மறந்திருக்கிறோம். நமக்குச் சதந்திரம் வாங்கித் தந்த அண்ணலை நாம் மறந்துவருகிறோம். மகாத்மா காந்தியைப் பெற்றெடுத்த நம் நாடு மற்ற நாடுகளுக்கு மெய்ஞ்ஞானம் காட்ட வேண்டிய நிலையில் இருக்கவேண்டும். விஞ்ஞானம் தொலைந்தாலும் பரவாயில்லை. மெய்ஞ்ஞானம் வளரவேண்டும். இன்று ரஷியாவையும் அமெரிக்காவையும் தீய போரில் இறங்காதபடி தடுத்திருப்பது மகாத்மா காந்தியின் நேர்மை உணர்ச்சி. இல்லாவிட்டால் இதற்குள் உலகில் கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாயும் குண்டுகள் பறந்திருக்கும். நம் கல்வித் திட்டம் முழுவதும், அரிச்சுவடியிலிருந்து விஞ்ஞானப் படிப்பு வரையிலும், நம் தமிழ் நாட்டின் பண்பிற்குத் தகுந்த மாதிரி மனிதனை மனிதன் சம ஆனம் நேய உணர்ச்சியோடு பார்க்கக்கூடிய மக்களை உருவாக்கும் முறையில் அமைய வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM: மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்துள்ள அம்மச்சர்களை நான் பாராட்டுவதுடன் மட்டுமின்றி, மக்கள் எல்லோரும் மிக மிகப் பாராட்டுகிறார்கள். ஏனென்றால் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் புதிய வரிகள் இல்லை. வரி இல்லை என்பதை எண்ணுகிறபோது எல்லா மக்களுடைய உள்ளத்திலும் ஒரேசந்தோஷம் ஏற்படுகிறது. ஆனால், இப்போது 20-25 ஆண்டுகளாக ஒழுங்காக இருந்துவந்த, தேசிய மனப் பான்மையுடன் இருந்துவந்த, அழகக்கூடிய பண்டங்களை விற்பவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். வரியே இல்லை என்று எல்லோரும் சந்தோஷமாக இருக்கும்போது, வரியால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு சிலர் இவ்வாறு கஷ்டப்படுவது வருந்தத்தக்கது. இவர்களுக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க முடியாதா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. காந்தியப் போராட்டத்தில் இவர்கள் மிகவும் சேவை செய்தார்கள். தேசிய இயக்கத்தில் இவர்கள் மிகவும் தொண்டாற்றி இருக்கிறார்கள். 1930-31-ல் வெற்றிலை வியாபாரிகளும், பழ வியாபாரிகளும், பூ வியாபாரிகளும், காங்கிரஸ் அச்சிட்டுத் தந்த தாள்களைத் தங்கள் கூடைகளில் மறைத்துக்கொண்டு சென்று ஆங்காங்கே கொடுத்து நமது தேசிய இயக்கத்திற்கு ஆதரவளித்தார்கள். அவ்வாறு சேவை செய்தவர்களைப் போற்ற நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். 1931-ல் என்னைக் காரியதரிசியாகக் காங்கிரஸ் கமிட்டி நியமித்தபோது, அடக்குமுறையில் எவ்வாறு வேலை செய்வது என்று நான் கவலைப்பட்டிருக்கொண்டிருந்த போது, அச்சிட்ட தாள்களைக் கூடையில் மறைத்துச் சென்று ஆங்காங்கே கொடுக்க இவர்கள் முன்வந்தார்கள். இப்போது நடக்கும் தேர்தல்களில் கூட நமக்கு உதவி செய்ய இவர்கள் முன்வருகிறார்கள். சமீபத்தில் ஒரு நான் திருவட்டிலவரன்பேட்டைக்குச் சென்றேன். அங்கே சுபத்ரா மன்னுலால் அவர்கள் நிற்கிறார்கள். அங்கே நான் சென்றிருந்தபோது பூ வியாபாரிகள் என்னிடம் வந்து, “நீங்கள் கொடுக்கும் நோட்டீஸ்களை இந்தக் கூடையில் வைத்துக்கொண்டு போய் ஆங்காங்கே நாங்கள் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். “இவைகளை எங்கள் கூடைகளில் கொண்டு சென்று எல்லோருக்கும் கொடுப்பதுடன், இந்தப் பெட்டிக்கே நீங்கள் வோட்டுப் போடுங்கள் என்று எல்லோரிடமும் சொல்கிறோம்” என்று அவர்கள் கூறினார்கள்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: அதற்காக இவர்கள் விற்கும் பொருள்களுக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள வரியை நீக்க வேண்டுமா? (சிரிப்பு.)

SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM: அதற்காக என்று நான் சொல்லவில்லை. இவர்கள் தேசிய மனப்பான்மை உடையவர்கள் என்று சொல்லுகிறேன். வரி கொடுக்காமல் சர்க்காரை ஏமாற்றி அதிகம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் படைத்தவர்களாக இவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள்.

ஆகவே, இந்த அழகிப்போகிற பண்டங்கள் விற்கும் வியாபாரிகள் பேரில் கருணை காட்டி அவர்களுக்கு விற்பனை வரியிலிருந்து விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Srimathi Saraswathy Pandurangam] [11th March 1959]

அடுத்தபடியாக, விவசாயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். விவசாயத் திற்கு உரம் அவசியம். உற்பத்திப் பெருக்கிற்குச் செயற்கை வளமும், இயற்கை வளமும் உபயோகிக்கப்படுகிறது. இதில் எது நல்லது என்று பார்ப்போம். நமது தேசத் தந்தை கரந்தியடிகள் ஒரு காலத்தில் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இயற்கை உரம்தான் மிகச் சிறந்தது என்றும் உயர்ந்தது என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இயற்கை உரம் போட்டு உற்பத்தி செய் யக்கூடிய பொருள்கள் சாதாரணமாக மிகச் சத்துள்ளதாகத்தானிருக் கின்றன. ஆகவே, இயற்கை உரம் போட்டு உற்பத்தி செய்ததைத்தான் மக்கள் அருந்தவேண்டும், செயற்கை உரம் போட்டு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய பொருள்களை அருந்தக் கூடாது என்றும் காந்தியடிகள் கூறினார்கள். இப்பொழுது கிராமங்களில் பார்த்தால் குப்பைகளை எங்கேயோ கொண்டுபோய்க் கொட்டி அவைகளை உபயோகமில்லாமல் செய்கிறார்கள். ஒருவன் ஒரு நாள் குப்பையைச் சேர்த்து வைத்தால், சராசரி ஆண்டொன்றுக்கு இரண்டு ரூபாய் வாகது கிடைக்கும். ஆக, இரண்டரைக் கோடி மக்கள் குப்பையைச் சேகரித்து அதை இயற்கை வளமாக உபயோகப்படுத்தினால், நாம் நமது உற்பத்தியை ஒரு நல்ல அளவிற்குப் பெருக்க முடியும். இயற்கை உரத்தை நாம் உபயோகிப் பதால் கிடைக்கக்கூடிய பொருள்கள் சத்துள்ளவையாக இருப்பதோடுகூட ஆரோக்கியகரமானதுமாகும். சாதாரண விவசாயப் பெண்களைக் கேட்டால், படிக்கத் தெரியாத அவர்கள் கூடச் சொல்வார்கள். செயற்கை உரம் போட்டு உற்பத்தி செய்த நெல்லின் அரிசி சாப்பிடுவதற்கு நன்றாகவேயில்லை. ஆனால் இயற்கை உரம் போட்டு உற்பத்தி செய்த அரிசி மிக நன்றாக இருக்கிறது என்று அந்த விவசாயப் பெண்கள்கூடச் சொல்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக, கூலிப் பிரச்னையை எடுத்துக்கொண்டால், விவசாயம் செய்கிற ஆண்களுக்கு ஒரு கூலி என்றும் பெண்களுக்கு ஒரு கூலி என்றும் தான் இன்று இருக்கிறது. ஆண்களும் பெண்களும் சரிநிகர் சமான மாக வாழ வேண்டுமென்று சொல்கிற நாம், ஆண்களுக்கு ஒரு கூலி என்றும் பெண்களுக்கு ஒரு கூலி என்றும் வைத்துக்கொண்டிருப்பது அவ்வளவு சரியா என்று ஆலோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆண் களுக்கு ஒன்றரை ரூபாய் கொடுக்கும்போது பெண்களுக்கு முக்கால் ரூபாய்தான் கொடுக்கப்படுகிறது. நான் சொல்வது, இந்தக் கூலி வித்தி யாசம் இருக்கவே கூடாது. நாற்று நடுவது ஆண்களால் முடியாது. விவசாய உற்பத்தி செய்வதில் ஆண்கள், பெண்கள் இருவருக்கும் தான் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஆகவே, இரண்டு பேர்களுக்கும்மீடையில் இந்தக் கூலி வித்தியாசம் இருப்பது கூடவே கூடாது. ஆகவே, தகுந்தபடி கூலி நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கிராமங்களில் சாக்கடைத் தண்ணீர் ஆறுகள், குளங் கள் இவைகளிலெல்லாம் சென்று விழுவதால், தண்ணீர் கெட்டுப்போய் அங்குள்ள மக்கள் தொத்து நோய்களால் பீடிக்கப்பட்டு கஷ்டப்படுகிறா் கள். ஆகவே, அப்படித் தொத்து வியாதிகள் வராமல் தடுப்பதற்கு நாம் புதியதொரு திட்டத்தை வகுக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

நமது அமைச்சர் அவர்கள் நேற்றைய தினம் வைத்திய முறையைப் பற்றி வெகு அழகாக விளக்கிப் பேசினார்கள். ஊசி குத்துவதிலிருந்து, மருந்துகள் கிடைப்பதில்லை என்றெல்லாம் பல விஷயங்களைப்பற்றி அனுபவ ரீதியாகச் சொன்னார்கள். நாம் வெளி நாடுகளிலிருந்து மருந்து போன்ற வைகளை வரவழைத்து நிறையப் பணம் செலவு செய்து பல வைத்தியக் கல்விச்சாலைகள் அமைத்திருக்கிறோம். அவைகளை நடத்திக்கொண்டும் வரு கிறோம். நாம் வருடா வருடம் எத்தனை டாக்டர்களைத் தயார் செய்கிறோம், அவர்களில் எவ்வளவு பேர்கள் கிராமங்களுக்குப் போகிறார்கள் என்று பார்த்தால், நமக்கு வேண்டியதில் 10 சத விதம் கூட நம்மால் சரிக்கட்ட முடியாமல் இருக்கிறது. ஆக, நான் சொல்ல விரும்புவது என்னவென்றால், காந்திஜி சொன்னபடி, இயற்கை வைத்திய முறைதான் மிகச் சிறந்தது. மக்களுக்குத் தொழில் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், ராட்டையைக் கொடுத்து அவரவர்கள் தாங்கள் தாங்களாகவே நூற்று சம் பாதித்துக்கொள்ளட்டும் என்று சொன்னார்கள். தன் கையே தனக்கு

11th March 1959] [Srimathi Saraswathy Pandurangam]

உதவி என்று இருக்க வேண்டும். காந்திஜி இயற்கை வைத்திய முறையைப்பற்றி வெகு அழகாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சற்று முன்பு நமது தலைவர் அவர்கள் சொன்னபடி, நாம் நம் முன்னோர்களை நினைக்க வேண்டுமேயல்லவாம், சைனா, ஜப்பான் என்று பார்க்கக் கூடாது. முதலில், மக்களுக்குத் தெய்வ வழிபாடு இருக்க வேண்டியது மிக அவசியம். முன் காலங்களில் குழந்தைகள் முதல் பெரியோர்கள் வரை துளசி தீர்த்தத்தைக் காலையில் சாப்பிடுவார்கள். அவர்கள் எப்படி எப்படித் தங்கள் உடலைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பதைத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வாரத்தில் இரண்டு நாட்கள் நமது முன்னோர்கள் உபவாஸம் இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களோடு நமது முன்னோர்கள் நல்ல மனக் கட்டுப்பாடு உணைவர்களாகவும் இருந்தார்கள். ஆகவே, நமது அரசாங்கம் ஜில்லா ஒன்றுக்கு ஒரு இயற்கை வைத்தியசாலையையாவது அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த வைத்தியசாலைகள் அமைப்பதுபற்றி யாரும் பயப்படவேண்டியதில்லை. வேறு வைத்திய முறையாக இருந்தால், நீ அப்படிச் செய்துவிட்டாய், இப்படி செய்துவிட்டாய் என்று சொல்லி தண்டிக்கலாம். ஆனால், இயற்கை வைத்திய முறையில் அப்படிப் பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. நல்ல காற்று, நல்ல தண்ணீர், சூரிய ஒளி இவைகள்தான் இயற்கை வைத்தியத்திற்கு வேண்டும். ஆகவே, இதில் பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நான் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். கல்வி முறையில் எல்லோருக்கும் ஒரே நியதிதான் இருக்கவேண்டும். சோஷலிஸ சமுதாயத்தை நிறுவுவதற்கு நாம் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு பகுதியினருக்குச் சலுகையும், இன்னொரு பகுதியினருக்குச் சலுகை இல்லாமலும் இருக்கக் கூடாது. ஆங்கில வைத்திய முறைப் படிப்பிற்கு, பட்டங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆனால் அதே சமயத்தில் ஆயுர்வேதம், சித்த வைத்தியம் இவைகள் படித்துவிட்டு வருகிறவர்களுக்கு டிப்ளமா அளிக்கப்படுவது கிடையாது. இரூ சராசரம், ஐந்து வருடங்கள் படிக்கின்றனர். ஒருவர் ஐந்து வருடங்கள் படித்துவிட்டு, இன்னொரு பகுதியினர் மூன்று வருடங்கள்தான் படிக்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் ஐந்து வருடங்கள் படித்தனர், ஆகவே, அவர்களுக்குப் பட்டங்கள் கொடுக்கப் பட்டன. இவர்கள் மூன்று வருடங்கள்தானே படித்தார்கள். ஆகவே, இவர்களுக்குப் பட்டம் இல்லை” என்று வேண்டுமானாலும் வாத்தத்திற்குச் சொல்லலாம். ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் ஐந்து வருடங்கள்தான் படிக்கிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது, அவர்களுக்கு மட்டும் பட்டம் கொடுத்துவிட்டு, ஆயுர்வேதம், சித்தம் படித்தத் தேறுகிறவர்களுக்குப் பட்டம் கொடுப்பதில்லை என்றால் அது சரியா? அப்படிச் செய்தால், ஆயுர்வேதம், சித்தம் படிக்கும் மாணவர்களின் மனம் எவ்வளவு பாடுபடும் என்று சிந்தித்தப் பார்க்கவேண்டும். அப்பொழுது, அந்த மாணவர்களின் மனம் உடைந்துவிடுகிறது. ஆகவே, இவர்களுக்கும் பட்டம் வழங்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிப் பட்டம் கொடுக்காவிட்டால், அந்தக் கோர்ணையே கலைத்துவிடுங்கள்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I agree.

SRIMATHI SARASWATHY PANDURANGAM : சந்தோஷம்.

அடுத்தபடியாக, போஸ்டலில் பெண்களை அமர்த்துவதுபற்றி இங்கு சொல்லப்பட்டது. பெண்களுக்குரிய வேலைகள் பல இருக்கின்றன. அவைகளை நாம் கொடுத்து வருகிறோம். சிறு சிறு குடிசைக் கைத் தொழில்கள் அமைத்து அவர்களுக்கு வேலை கொடுத்து வருகிறோம். நெருப்புக்குச்சித் தொழிற்சாலை இருக்கிறது. தையல் தொழில்கள் இருக்கின்றன. தோல் பை செய்யும் தொழில்கள் இருக்கின்றன. செருப்புத் தைப்பது போன்ற தொழில் இருக்கிறது. இம்மாதிரித் தொழில்களில் பெண்கள் அமர்த்தப்பட்டு வருகிறார்கள். நான் சொல்வது, பெரிய வேலைகள் வரும்போதும், அவர்களுக்கு அதில் இடம் அளிக்கப்பட வேண்டும். பெண்களை ரெயில்வேயில் டிக்கட் பரிசோதகர்களாக நியமிக்கலாம். ஸ்டேஷன் மாஸ்டர்களாகக் கூடப் பெண்களைப் போடலாம். ஆனால், அன்பால்

[Srimathi Saraswathy Pandurangam] [11th March 1959]

அனைக்கும் கைகளைத் துப்பாக்கி ஏந்தும்படி செய்யக் கூடாது. எந்த நாடு நம்மீது போர் முரசு கொட்டிப் போர் தொடுக்க முன்வந்தாலும், அவர்களை நாம் காந்திய முறைப்படி, அஹிம்ஸா தத்துவத்தைக் கையாண்டு விரோதிகள் தலை குனியும்படிச் செய்ய வேண்டுமே தவிர, காந்திய முறையைக் கையாண்டு அவர்கள் தலை வணங்கச் செய்ய வேண்டுமே தவிர, பிற நாடுகள் எப்படி அணுகுண்டு, ஆகாய விமானம் இவைகளைக் கொண்டு போர் செய்கிறார்களோ அதேபோல் நாமும் செய்ய வேண்டுமென்று அவர்களைக் காப்பியடிக்கப் பார்ப்பது நமது இந்திய தேசத்திற்கு ஒவ்வாத காரியமாகும். நாம் பிற நாடுகளுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க வேண்டுமென்று இச்சமயத்தில் நான் எடுத்துச்சொல்ல விரும்புகிறேன். அதிகமாக இருப்பதை ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மை வேண்டும் என்று வினோபாஜி அவர்கள் கூறிய அந்த அடிப்படையில் நமது தேசம் இருக்க வேண்டுமென்று நீனைக்கும்பொழுது, யுத்த தளவாடங்களில் பெண்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்காமல், அவர்களுக்கு நல்லதொரு தொழிலைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய தொழில் ஏராளமாக இருக்கிறது. இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை நல்ல முறையில் அமைத்துத் தந்த அமைச்சர் அவர்களுக்கு என்னுடைய நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

4
p.m.

SRI JOHN ASIRVATHAM: Mr. Chairman, may I, at the outset, offer my heartfelt felicitations to the Hon. the Minister for Finance on representing a surplus Budget without the levy of fresh taxes? But, at the same time, I must point out that he has not resorted to taxation this year because the citizens of the Madras State are still groaning under the heavy taxation imposed in the previous years. Speaking on the Budget the other day, my hon. Friend, Mr. Mohamed Raza Khan, that great, great Muslim League Leader of South India (Hon. Members: No.) said times without number, 'I must congratulate the Finance Minister on this happy state of affairs and all that.' But my Friends opposite like Mr. Kosalam subjected the Budget to the severest criticism.

SRI MOHAMED RAZA KHAN: My colleague on this side is not fair to me. I never paid so much encomium. That is not my habit. What I said was that the Budget position revealed a happy state of affairs. Nothing more than that.

SRI A. M. ALLAPICHAJ: Why should he fear even if he has praised him?

SRI MOHAMED RAZA KHAN: I am not accustomed to that.

SRI JOHN ASIRVATHAM: I stand corrected. Both in the Governor's Address and in the Budget speech of the Finance Minister reference was made to the seasonal conditions in Ramana-thapuram and Tirunelveli districts. I know, in Tirunelveli district, taluks like Nanguneri and Tiruchendur have been hard hit by the failure of monsoons and drought. In this connection, I would ask the Hon. the Minister for Agriculture what has happened to the Manimuthar Project. Great expectations were aroused in the minds of the citizens of Tirunelveli about the famous Manimuthar Project. But I am told that though the project has been completed,

11th March 1959] [Sri John Asirvatham]

water is not permitted to flow to irrigate the thirsty fields by the authorities concerned. If that be the case, I appeal to the Government to see that the authorities are impartial in letting the flow of Manimuthar water to those fields.

Coming to Education, I am very disappointed to find that the important recommendation of the Legislature Sub-Committee on Education has not been implemented as yet. Instead of the District Educational Officers' annual visit, it was suggested that experts on different subjects should visit schools and guide the heads and staff on the lines of the University Commission. But nothing has been done so far. I hope the Hon. the Minister for Education will pay particular attention to this question and see that the recommendation is implemented soon. The present Inspectorate is a fault-finding agency. In England, I am told, the Inspectors do not visit the schools for three years and five years together. If the headmaster of a school wants some advice, he could request the Inspector to go to the school and offer his advice. But here Inspectors come to the school to find out whether the regulations under the Madras Educational Rules have been violated and the Inspector of European and Anglo-Indian Schools comes to the school purely to find out whether the Code of Regulations for Anglo-Indian Schools has been violated, and they offer their remarks. Now, I want the Government to see that the Inspectorate is made more an advisory body than a fault-finding body. Sometimes we find young, inexperienced District Educational Officers, who are freshers to the Department of Anglo-Indian Education. It is a matter to be regretted. I hope the Government will look into these matters. We are supposed to live in days of Independence. But now the bureaucratic regime is showing its ugly head more than it did during the days of foreign rule.

I thank the Government as the representative of the great army of teachers for increasing their emoluments by another five rupees. But something more must be done, atleast house-rent allowance to teachers living in cities may be granted as an experimental measure. Also, my colleagues who pleaded the other day said that medical facilities should be extended to the teachers of our State. I hope the Government will look into the matter and will not say that the question of finance stands in the way. I remember a certain meeting addressed by the late Mr. S. Satyamurthi. At that time, our friend and former colleague, the late Mr. V. Chakkarai Chetty, was the Mayor of Madras. Mr. Satyamurthi gave out several valuable suggestions for the City Fathers to carry out. In winding up the meeting Mr. Chakkarai Chetty said: "Well, when I was a student of the Christian College High School, a certain professor used a certain proverb as an alliteration like this. 'Round and round the rugged rock the rusty rascal ran. The rugged rock is finance.'" But the Government can easily get round the rugged rock and do their utmost to the poor teachers who are moulding and shaping the destinies of the future citizens of India.

[Sri John Asirvatham] [11th March 1959]

4-10
p.m.

I must congratulate the Hon. the Leader of the House and the Hon. the Minister for Industries on having launched several small-scale industries.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : The hon. Member has congratulated the Hon. the Leader of the House half-a-dozen times.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : He is only following the hon. Member Sri Mohamed Raza Khan.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member Sri Mohamed Raza Khan has counted!

SRI JOHN ASIRVATHAM : I strongly plead for a free First-Class pass being granted to hon. Members for travelling throughout the State, particularly the representatives of Graduates and Teachers constituencies.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Why discriminate?

SRI JOHN ASIRVATHAM : We have been returned from the entire State whereas my hon. Friend's constituency is next door.

(The Chairman sounded the gong.)

SRI JOHN ASIRVATHAM : I will finish in another two minutes. When the Members of Parliament can enjoy a free First-Class pass throughout India, why not give a free First-Class pass within the limits of the Madras State to Members of the State Legislature to enable them to be in constant touch with their constituencies?

Sir I welcome the exodus of the Madras Legislature to Ooty during summer months. This brings to my mind, being a student of history, what the third British Viceroy, Sir John Lawrence, said when he set up the Summer Capital of India in Simla. He said : ' Six days of work in the dust and heat of Calcutta can be done in one day in the cool heights of Simla '. I hope the same thing the Government and the Legislature will experience when they move to the hills of the Nilgiris.

Now, I would like to say a word about the City Improvement Trust and finish my speech. The sum clearance and the beautification of the City are left to both the Corporation and the City Improvement Trust. This is not a very satisfactory way of dealing with the matter, because the Corporation is burdened with so much of work. I would suggest that the City Improvement Trust be invested with all the powers to clear the slums and beautify the City.

I thank you, Sir, for the indulgence shown to me.

SRI V. M. SURENDRAM : தலைவர் அவர்களே, 1959-60-ம் ஆண்டு பட்ஜெட்டைச் சமர்ப்பித்த நிதி அமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டிச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். எனக்கு முந்திப் பேசிய அங்கத்தினர்கள் பொதுவாகப் பல விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிவிட்டார்கள். நான் குறிப்பாக நீலகிரி ஜில்லாவைப் பொறுத்த சில விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசி

11th March 1959] [Sri V. M. Surendram]

முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். நீலகிரி ஜில்லாவில் ஒருவிதமான கைத்தொழிலும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. கைத்தொழில் ஆரம்பிப்பதற்குப் போதுமான வசதிகள் அங்கு இருப்பதால், அங்கு சீக்கிரம் ஏதாவது ஒரு கைத்தொழிலை ஆரம்பிப்பதற்கு உதவி செய்யுமாறு நமது கைத்தொழில் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

எங்கள் ஜில்லாவில் கச்சா பிலிம் பாக்கரி ஆரம்பிக்கப் போவதாக 3, 4 வருஷங்களாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இது வரையிலும் ஒன்றும் ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. அது எப்பொழுது தொடங்கப்படும் என்பதை அறிய விரும்புகிறேன். பார்லிமெண்டிலும், சட்டசபையிலும் இதுபற்றி அநேக தடவைகள் கேள்விகள் போடப்பட்டன. அதற்கு சீக்கிரம் வந்துவிடும், சீக்கிரம் வந்துவிடும். என்றுதான் பதில் வந்துகொண்டிருக்கிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : கேள்வி போட்டால் இண்டஸ்ட்ரி வந்துவிடாது. இண்டஸ்ட்ரி வைத்தால்தான் வரும்.

SRI V. M. SURENDRAM : 3, 4 வருஷங்களாகக் கூடிய சீக்கிரம் இண்டஸ்ட்ரி ஆரம்பிக்கப்போகிறோம் என்று சர்க்காரே சொல்லுகிறார்கள். கேள்வியிலே இண்டஸ்ட்ரி வராது என்றும் அவர்களே சொல்லுகிறார்கள். எனக்கு யார் தகுந்த பதில் சொல்லுவார்கள் என்று தெரியவில்லை. இருந்தபோதிலும் சர்க்கார்தான் இதைச் செய்யவேண்டிய நிலைமை இருப்பதால், கைத்தொழில் அமைச்சர் அவர்களை இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஜப்பானிலிருந்து ஒரு தூது கோஷ்டி வந்திருக்கிறது. அவர்கள் “ரேயான் வில்லக் பாக்கரி” ஆரம்பிப்பதற்குச் சில இடங்களைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, நீலகிரி ஜில்லாவிற்குப் போன வாரம் வந்திருந்தார்கள். அங்கே வந்து அவர்கள் சில இடங்களை “லிஸிட்” செய்தார்கள். இதற்கு முக்கியமாக மூங்கில், வாட்டில், யூக் லிப்ட்ஸ் மூன்றும் தேவை என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மூன்றும் நீலகிரி ஜில்லாவில் எல்லா இடங்களிலும் அதிகமாகக் கிடைக்கின்றன. கூடலூர் தாலுகாவில் நிறைய “பாம்பூஸ்” இருக்கின்றன. அந்தத் தாலுகாவை “ஸெலக்ட்” செய்தால், இந்த பாக்கரிக்கு ஏதுவாக இருக்கும். ஆகவே, நீலகிரி ஜில்லாவில் இந்த பாக்கரியை ஆரம்பிப்பதற்கு மந்திரி அவர்கள் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டு ஹரிஜனங்களுக்கு நிலம் விநியோகம் செய்வதிலே அதிகக் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னால் சென்னை சர்க்கார் இதற்காக ஒரு தாசில்தார் தலைமையில் ஒரு “special staff” போட்டார்கள். சர்க்கார் நிலங்களை ஹரிஜனங்களுக்கு வழங்குவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட அந்த “special staff” இப்பொழுது பிப்ரவரி மாதம் 28-ம் தேதியோடு கலைக்கப்பட்டுவிட்டது. அவர்கள் இது வரையில் 250 ஏக்கர் நிலம்தான் விநியோகம் செய்திருக்கிறார்கள். சர்க்காரிடம் வந்த “அப்ளிகேஷன்” சுமார் 10,000. பத்தாயிரம் பேர்களில் 250 பேர்களுக்குத்தான் நிலம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவர்களுக்கு என்ன செய்வார்கள் என்று இது வரையில் தெரியவில்லை. தாசில்தார் தலைமையில் போடப்பட்ட “special staff” சிப்பந்திகளையும் கலைத்துவிட்டார்கள். நீலகிரி ஜில்லாக் கலெக்டருக்கு மற்ற ஜில்லாக் கலெக்டர்கள் போல் “பவர்ஸ் இல்லை” குறுகிய அளவுதான் “பவர்” இருக்கிறது. மற்ற ஜில்லாக் கலெக்டர்களைப்போல் “லாண்டு அஸைன்மெண்டு” பவர் நீலகிரி ஜில்லாக் கலெக்டருக்கு இல்லை என்று தெரியவருகிறது. நீலகிரி ஜில்லாக் கலெக்டருக்கும் அந்தப் பவர் கொடுத்தால், அவர் தன்னுடைய சொந்த “டூல்கிரேஷனை” உபயோகப்படுத்தி நிலங்களை விநியோகிக்கலாம். குறிப்பாக, ஹரிஜனங்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு நிலம் விநியோகிக் ஹேதுவாக நீலகிரி ஜில்லாக் கலெக்டருக்குப் போதுமான “பவர்” கொடுக்கும்படி நமது ரெவின்யூ அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[Sri V. M. Surendram] [11th March 1959]

அடுத்தபடியாக, நமது மந்திரி அவர்கள் வரி போடாததுபற்றி எல்லா ஜில்லாவாசிகளும் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, நீலகிரி ஜில்லாவாசிகள் மட்டும் ரொம்பக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காரணம், ராஜ்ய சர்க்கார் வரி போடவில்லை என்றாலும், மத்திய சர்க்கார் போட்டிருக்கிறார்கள். எப்படி என்று கேட்டால், நீலகிரி ஜில்லாவில் அதிகமான போக்குவரத்து லாரிமூலம்தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நீலகிரி யிலிருந்து மேட்டுப்பாளையத்திற்கு உருளைக்கிழங்கு கொண்டுவரவது, மேட்டுப்பாளையத்திலிருந்து நீலகிரிக்கு அரிசி கொண்டுவரவது போன்ற போக்குவரத்தெல்லாம் லாரிகள் மூலம்தான் நடந்துகொண்டிருக்கிறது. லாரிக்கு டீஸல் ஆயில் வேண்டியிருக்கிறது. அந்த டீஸல் ஆயிலுக்கு ஒரு காலனுக்கு 40 நயா பைஸா வரி ஏற்றியிருக்கிறார்கள். இது ரொம்பவும் வருந்தத்தக்கது. எல்லா ஜில்லாவாசிகளும் சந்தோஷப்படுகூடிய சமயத்தில், நீலகிரி ஜில்லாவாசிகள் மட்டும் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருப்பது நல்லதல்ல. ஆகவே, நமது ராஜ்ய சர்க்கார் மத்திய சர்க்காரிடம் எங்களுடைய எதிர்ப்பைத் தெரிவித்து அந்தக் குறையை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஹரிஜனங்களைப் பொறுத்த வரையில், யூனியன் பப்ளிக் செர்விஸ் கமிஷனில் சமீபத்தில் நமது மாஜி சபாநாயகரான ஸ்ரீ சிவஷண்முகம் பிள்ளை அவர்களுக்கு ஒரு ஸ்தானம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், மதராஸ் பப்ளிக் செர்விஸ் கமிஷனில் இது வரையில் ஹரிஜனங்களுக்கு, ஷெட்யூல்டு காஸ்ட் மெம்பர், பிரதிநிதித்துவம் கிடையாது. இம்மாதிரிப் பிரதிநிதித்துவம் இல்லாத காரணத்தினால் பல அநியாயங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. “சுவாலிபைடு காண்டிபேட்டு களுக்கு” இடம் கிடைக்காமல் போய்விடுகிறது. கூடிய சீக்கிரம் . . .

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I think the hon. Member has, by mistake, let slip a word ‘Anyayam’ (அநியாயம்). I think he will withdraw that word “I think it is not proper to refer to the Public Service Commission in those terms.”

SRI V. M. SURENDRAM : நான் அதை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன். இருந்தபோதிலும், முக்கியமாக ஒரு ஹரிஜன அங்கத்தினர் பப்ளிக் செர்விஸ் கமிஷனில் நியமிக்கப்படவேண்டியது மிகவும் அவசியம். இதை அநேக நாட்களாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோதிலும், இன்னமும் ஒரு ஹரிஜன மெம்பரைப் போடாமல் இருக்கிறார்கள். முக்கியமாக, சீக்கிரத்திலே அம்மாதிரி ஒரு மெம்பர் நியமிக்கப்படவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனத்தினிடம் அநேகம் பேர்கள் ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். இருந்தாலும், சில முனிசிபாலிட்டிகளில், ஜில்லா போர்டுகளில், குறிப்பாக மதராஸ் கார்ப்பரேஷனில், “எம்ப்ளாய்மெண்டு எக்ஸ்சேஞ்சில்” ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்ளாதவர்களை “அப்பாயிண்டு” செய்துவிடுகிறார்கள். அதனால், ரிஜிஸ்டர் செய்துகொண்டவர்கள் ரொம்பவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். ஆகவே, ரிஜிஸ்டர் செய்துகொண்டவர்களுக்கு மாத்திரம் உத்தியோகம் கொடுக்கவேண்டும். ரிஜிஸ்டர் செய்துகொள்ளாதவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடாது என்ற உத்தரவைப் போடுமாறு கேட்டுக்கொண்டு, எனக்கு இவ்வளவு நேரம் பேச அனுமதி தந்ததலைவர் அவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR : சேர்மென், ஸார், நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் வரவு செலவுத் திட்டத்தை நான் பாராட்டுகின்றேன். அதோடு இதில் எந்த விதமான புதிய வரிகளையும் கொண்டுவராததினாலும், உற்சாகத்துடன் நான் வரவேற்கிறேன். பலவிதத்திலும் இப்போது விலைவாசிகள் ஏறிக்கொண்டே போவதினால், அதைத் தடுப்பதற்காக அரசாங்கம் பலவிதமான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதே நேரத்தில் விவசாயிகளுக்குத் தேவைப்படுகிற இரும்பு சாமான்கள், உழவுக்கு வேண்டிய கருவிகள்,

11th March 1959] [Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiair]

கால்நடைகளுக்குத் தேவைப்படுகிற பருத்தி விதை, பிண்ணாக்கு, நெல் தவிரே முதலியவைகள் எல்லாம் சுலபமாக, குறைந்த விலையில் விவசாயிகளுக்குக் கிடைப்பதில்லை. இவைகள் எல்லாம் விவசாயிகளுக்குக் குறைந்த விலையில் சுலபமாகக் கிடைப்பதாக இருந்தால், இந்த விலைக் கட்டுப்பாடுகளினால் விவசாயிகளுக்குப் பாதகம் ஏற்படாது. விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பொருட்கள் எல்லாம் குறைந்த விலையில் கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தால், விவசாயிகள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள். அதேபோல், பல நண்பர்கள் இங்கே குறிப்பிட்டது போல், மெஸெல் எண்ணெயின் விலை அதிகமாகியிருக்கிறது.

(Deputy Chairman in the Chair.)

எலக்ட்ரிக் இல்லாத இடங்களில் எல்லாம் விவசாயிகள் மெஸெல் எண்ணெய் என்ஜின்களை உபயோகித்து வருகிறார்கள். இப்போது இந்த விவசாயிகள் எல்லாம் மெஸெல் எண்ணெயை அதிக விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, சர்க்கார் இதில் கவனம் செலுத்தி வேறு ஏதாவது காரியங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தப்படும் மெஸெல் எண்ணெய்க்கு அதிகமாக விலையை நிர்ணயித்தாலும், விவசாயத்தைப் பொறுத்த மட்டில், பழைய விலைக்கே கிடைக்கும்படி செய்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று விவசாயிகளின் சார்பாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விதைப் பண்ணைகளை எடுத்துக்கொண்டால், விதைப் பண்ணைகள் நம் நாட்டில் எந்த முறையில் செயல்பட்டு வந்திருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி இந்த அறிக்கையில் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ஏதோ அதிகமான அளவில்தான் பண்ணைகளை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று திட்டமிட்டிருந்தோம், ஆனால் குறைவாகவே விதைப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்த முடிந்தது. இனிமேல் இப்போது இருப்பதைக் காட்டிலும் குறைவாகத்தான் விதைப் பண்ணைகள் நடத்தப்படும்” என்று விளக்கமாக அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் என்னவெல்லாம் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று என்னைப் பொறுத்த வரையில் கேட்பதாக இருந்தால், என்னால் சில விபரங்களைக் கூற முடியும். இந்த விதைப் பண்ணை ஏற்படுத்துவதில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற ஆபீஸர்களுக்குப் பல தொல்லைகள் ஏற்படுகின்றன. விதைப் பண்ணையை ஏற்படுத்துவதற்காக நல்ல நிலங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பார்த்து அதற்குக் குத்தகை சிறிது கூடுதலாக இருந்தாலும், அந்த நிலங்களைக் குத்தகைக்கு எடுத்தால், அதற்கும் ஆபீஸர் பேரில் சில குறைகள் சொல்லுகிறார்கள். பெரிய பணக்காரர்களிடமிருந்து அதிகக் குத்தகைக்கு வாங்கிவிட்டார்கள் என்ற குறையைச் சொல்லுகிறார்கள். குறைந்த குத்தகைக்கு நிலங்களை எடுத்தால், அதில் வேண்டியபடி பலன் கிடைப்பதில்லை. காரணம், குத்தகைக்கு எடுத்த நிலத்தில் தண்ணீர் வசதி இராது, அதிலிருக்கின்ற கிணற்றில் திடீரென்று தண்ணீர் இல்லாமல் போய்விடும். அப்போது கிணற்றை ஆழப்படுத்த வேண்டியிருக்கும்; இதற்காக சர்க்காரிலிருந்து உத்தரவு பெற வேண்டும். அதற்காக சர்க்காருக்குத் தண்ணீர் இல்லாத விவரங்களை எல்லாம் எழுதி உத்தரவு வாங்கிக் கிணற்றை ஆழப்படுத்திப் பயன்படுத்துவதற்கு அதிகக் கால தாமதம் ஏற்படுகின்றது. இதன் காரணமாக அந்த நிலங்களில் நல்ல விதமான விளைவோ, அல்லது நல்ல விதமான விதைகளோ கிடைப்பதில்லை. ஆகையினால்தான் குத்தகை சிறிது கூடியிருந்தாலும் நல்ல நிலங்களை விதைப் பண்ணைகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதோடு சம்பந்தம் (ரீலிங்) நிலத்திற்கு உச்ச வரம்பு கட்டும் திட்டம் வரப்போகின்ற காரணத்தால், பலரும் தங்கள் நிலங்களை விலைக்குக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குறைந்த விலைக்கேனும் கொடுத்து விடுவதுதான் நல்லது என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த நேரத்தில் இவ்விதம் கொடுக்கப்படும் நிலங்களை விதைப்பண்ணை நடத்துவதற்காக இன்றைய நிலையில், இருக்கக்கூடிய விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டால், இம்மாதிரியான விதைப் பண்ணைகளை நடத்துவதற்கு வசதியாக இருக்கும் என்று தெரிகிறது. பலவிதத்திலும் பல

[Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiair] [11th March 1959]

அபிவிருத்திகளைச் செய்யவேண்டுமென்று சர்க்கார் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற இந்தநேரத்தில் சர்க்காரே ஏற்றெடுத்து நடத்துவது நன்றாக இருக்கும் என்பதை எடுத்துச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதேபோல் நீர்பாசன வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதிலும் சர்க்கார் பல காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். இதற்காகப் பல திட்டங்களை நாம் நிறைவேற்றி வருகிறோம். குறிப்பாகப் பரம்பிக்குளத் திட்டம் முக்கியமானது. இதன் மூலம் எங்கள் பகுதி மிகவும் பயனடையும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இதைப்பற்றியும் இந்த பட்ஜெட் அதிகையில் “இத்திட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கும் தண்ணீரை எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் நியாயமான முறையில் பங்கிட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதே சர்க்காரின் கொள்கை” என்று குறிப்பிட்டிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாகும். ஏனென்றால் இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் கிடைக்கும் தண்ணீர் வசதியை ஆரம்பத்தில் இருக்கும் பொள்ளாச்சி தாலுகாவிலுள்ளவர்கள் மட்டும் பயன்படுத்திக்கொள்வார்களோ என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் எல்லோருக்கும் சமமாகக் கிடைக்கும் என்று குறிப்பிட்டிருப்பது கடைசியில் இருக்கின்றவர்களுக்கும் ஒரு பெரிய நிம்மதியைக் கொடுக்கும் என்பதால் அதை நான் வரவேற்கிறேன். அதோடு இந்தத் திட்டத்தின் மூலமாக எல்லோருக்கும் அனுசூலம் கிடைக்கும் என்பதைத் தெரிவித்து கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கால்நடை வளர்ப்பு சம்பந்தமாக, பல பண்ணைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இதற்காகப் பண்ணைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக அறிகிறேன். இதற்கு மேய்ச்சல் தரை அதிகமாகத் தேவைப்படுகிறது. தற்போது ஹோசூரில் பெரிய அளவில் ஒரு பண்ணை நடந்துவருகிறது. பள்ளத்தூர் என்ற இடத்திலும் “செட்டிநாடு பண்ணை” என்று அமைக்கப்படுகின்ற ஒரு பண்ணை நடந்துவருகிறது. மேய்ச்சல் தரை இல்லாவிட்டால், இந்தப் பண்ணையைச் சரிவர நடத்த முடியாது என்பதை சர்க்கார் தனது அனுபவ பூர்வமாக அறிந்து வருகிறது. அந்த முறையில் மற்ற விவசாயிகளும் கால்நடைச் செல்வத்தைப் பெருக்கவேண்டும், கால்நடைகளை நல்ல முறையில் வளர்க்க வேண்டும் என்று எண்ணினால், அவர்களுக்குத் தேவைப்படுகிற மேய்ச்சல் தரை கிடைக்க வேண்டும். இந்த வசதியைச் செய்து கொடுத்தோமானால்தான் கால்நடைச் செல்வத்தை நல்ல முறையில் வளர்க்க முடியும். இதை சர்க்காரும் அனுபவ பூர்வமாகக் கண்டிருக்கிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வேறொரு விஷயத்தையும் நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நான் சமீபத்தில் சென்னைக்கு வருவதற்கு முன்னால், எங்கள் பகுதியிலுள்ள Agricultural Income-Tax Officer-ஐச் சந்தித்துச் சில விபரங்களைச் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். அதில் தெரிந்துகொண்டது—அதாவது மேய்ச்சல் தரை இனத்தில் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற விளக்கம் “பாஸ்சர் லான்ட்ஸ்” என்பது. ஆனால், நாம் சொல்லுகின்ற “கிரேவின் லான்ட்ஸ்” இதில் உட்படுத்தப்படவில்லை. மாடுகளுக்கு மேய்ச்சல் தரையாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டு வரும் “கிரேவின் லான்ட்ஸ்” என்பதை “பாஸ்சர் லான்ட்ஸ்” என்பதோடு எடுத்துக்கொள்வதில்லை என்று தெரிகிறது. சாதாரணமாக “பாஸ்சர் லான்ட்ஸ்” என்று குறிப்பிடுவது ஊர் மந்தையாகயிருக்கும் இடங்களைத்தான். அதாவது கால்நடைகளின் ஒரவூக்காக, (air) காற்று வாங்குவதற்காக விடப்பட்டிருக்கும் இடம், “கிரேவின் லான்ட்ஸ்” என்பது, அன்றும் தண்ணீர் விட்டு வளர்க்கக்கூடிய புல் தரை அல்ல. இந்தவிதமான வித்தியாசம் இருப்பதை உணர்ந்து விவசாய வருமான வரியிலிருந்து இவற்றிற்கு விலக்கு அளிக்க வேண்டும். இதைப்பற்றி அங்கங்கே இருக்கக்கூடிய ஆபீஸர்களுக்கு சர்க்கார் தெளிவான முறையில் நல்ல விளக்கம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

4-30
p.m.

அடுத்தபடியாக, சென்னை நகரத்திற்கு அருகாமையில் பால் பண்ணை யொன்று வைப்பதாக இப்பொழுது ஏற்பாடு இருக்கிறது. அதற்கு அனுசரணையாக இரண்டாயிரம் மாடுகளைப் பராமரிப்பதற்காக 40 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்து வசதிகள் பெருக்கப்படும் என்று நிதி அமைச்சர்

11th March 1959] [Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiair]

அவர்களுடைய உரையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது எந்தமாதிரி இருக்க வேண்டும் என்ற என்னுடைய எண்ணத்தை இங்கே சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. இப்பொழுது டாக்ஸி ஒடுகிறது; ஒரு டாக்ஸி சொந்தக் காரர் இருக்கிறார். அவர் இத்தனை டாக்ஸிகள் தான் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று பெர்மிட் கொடுக்கிறோம். அந்த டாக்ஸிகளை அவர்களுடைய பராமரிப்பிலே பார்த்துக்கொள்கிறார்கள். டாக்ஸி நமக்கு உபயோகப்படுகிறது. அதைப் போல், பால் பண்ணையை சர்க்காரே நேரடியாக வைத்து நடத்துவதைவிட, அங்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் அவர்களுக்குச் செய்து கொடுத்து, யார் மாடுகளை வைத்து, நல்ல ஜாதி எருமைகளை வைத்துக் கறந்து கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு எல்லாச் சௌகரியமும் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அவர்கள் இத்தனை மாடுகளைத்தான் பண்ணையிலே வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று லைசென்ஸ் கொடுக்க வேண்டும். இப்பொழுது அப்படித்தான் ஆரே காலனியிலே பம்பாயிலே நடந்துவருகிறது. ஒருவர் அதிக பட்சமாக 240 எருமை, பசு மாடுகள் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று நிர்ணயித்து லைசென்ஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒன்றிலிருந்து 240 கால்நடை வரைக்கும் வைத்துப் பால் கறந்து கொடுக்கலாம் என்று இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய தீனி, மற்ற கான்ஸென்ட்ரேட்ஸ், வைத்திய உதவிகளெல்லாம் அந்தக் காலனியிலே செய்து கொடுக்கிறார்கள். அதற்காக பில்லிலே கமித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். பால் கறக்கக்கூட ஆட்களை வைத்திருக்கிறார்கள். பால் கறக்கின்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் சம்பளம், கூலி போட்டு அதையும் கமித்து மாதத்திலே இவ்வளவு என்று கொடுத்துவிடுகிறார்கள். கணக்கைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் போட்ட முதலுக்கு 6, 7 சத வீதம் வரக்கூடிய நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. அந்தக் கன்றுகளை அவர்கள் பராமரிக்கக்கூடிய வகையிலே அவர்களே பராமரிக்கலாம். அல்லது அங்கேயே விட்டுவிட்டுப் பராமரித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், வளர்த்துக் கொடுக்கிறார்கள். இம்மாதிரி இந்தப் பண்ணையை ஏற்பாடு செய்வார்களானால், நகருக்கு நல்ல முறையிலே பால் சப்ளை கிடைக்கும் என்பது என்னுடைய எண்ணம். அல்லது அவர்களாகச் செய்ய வேண்டுமென்றால், பொறுப்பு சர்க்காருக்கு வந்துவிடுகிறது. பொருள் சர்க்கார் செலவு செய்து வாங்க வேண்டிய நிலை வந்துவிடுகிறது. இந்தச் சௌகரியங்கள் செய்ய வேண்டுமென்ற என்னுடைய அபிப்பிராயத்தை இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கூட்டுறவு முறையிலே பல சங்கங்கள் மூலமாக உயர் ரக விதைகள், விவசாயக் கருவிகள், நீர்ப்பாசன வசதிகள் முதலியன கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று இங்கே குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே இடத்தில், கால்நடைகளுக்கு வேண்டிய தீனிகளும் கொடுப்பது என்ற ஏற்பாட்டையும் சேர்த்துவிட்டார்கள் என்றால், நான் சொல்லும்படியான கட்டுப்பாடான விலைக்குக் கிடைக்கக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டுவிடும். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாக விவசாயத்திற்கு வேண்டியவைகள் விநியோகம் செய்யப்படவேண்டுமென்று இதிலே கொடுத்திருக்கிறார்கள். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாகவே கால்நடைத் தீனிகளையும் கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தால், கட்டுப்பாடான விலைக்குக் கிடைப்பதற்குச் சௌகரியம் ஏற்படும் என்பதை நான் இந்த இடத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மின்சார விஷயத்திலே இப்பொழுது நமது சென்னை ராஜ்யம் ரொம்ப முன்னணியில் நிற்கிறது. மின்சார இலாகாவை எல்லோரும் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. மற்றும் குடியிருப்பு வசதிகள், ரோடு வசதிகள் போன்று கிராமங்களில் பல திட்டங்கள் வகுத்து நல்ல முறையில் நடந்துவருகின்றன. அதை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்தச் சர்க்காரால் பல திட்டங்கள், இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டு நல்ல காரியங்கள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் இன்னும் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்ய இந்தச் சர்க்கார் முயற்சி செய்துவருவது பாராட்டுக்குரியது.

கெஜட் பதிலில்லாத உத்தியோகஸ்தர்களை குழந்தைகளுக்கு நான்காவது, ஐந்தாவது, ஆறாவது படியங்கள் வரையில் படிக்கச் சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருப்பது போல், கிராமாதிகாரிகளின் குழந்தைகளுக்கும் சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருப்பதானது ஒரு நல்ல முக்கியமான அம்சம் என்று

[Sri N. Nallasenapathi Sarkarai Manradiar] [11th March 1959]

புத்தகத்திலே நான் காண்கிறேன். அவர்கள் எல்லோரும் இந்த சர்க்காரை மிகவும் போற்றுவார்கள். அவர்கள் சார்பாக நான் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு, எனக்கு இந்த வாய்ப்புக் கொடுத்த தலைவருக்கு எனது வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

* **SRI M. ETHIRAJALU** : மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையின் மீது சில வார்த்தைகள் சொல்வதோடு, முதலாவது இந்த நிதி நிலை அறிக்கையைத் தயார் செய்த நிதி அமைச்சரையும் இந்தச் சபை முதல்வரையும், அமைச்சர் அவையையும் நான் பாராட்டுகிறேன். ஏனென்றால், நாட்டின் நலத்தையொட்டியும், இந்த நாட்டில் வாழ்கின்ற மக்கள், இப்பொழுது விலைவாசிகள் உயர்வின் காரணமாக எவ்வாறு அவதிப்படுகிறார்கள் என்ற நிலையை உத்தேசித்தும், அதோடு மட்டுமல்லாமல், காங்கிரஸ் அரசாங்கம் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறது என்று எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் அல்லும் பகலும் அயராது பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நிலையை உணர்ந்தும் தான் இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் மட்டுமல்ல, இந்த மாநிலத்திலுள்ள மக்கள் அத்தனை பேரும் பாராட்டுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சென்ற கவர்னர் உரை மீது நான் பேசும்போது, தென்னாற்காடு ஜில்லாவிலே கள்ளக்குறிச்சி தாலுகா போன்ற இடங்களில் பருவ மழை தவறியதன் காரணமாக அங்கே விவசாயிகள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் வரிவஜா செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொண்டேன். நமது அமைச்சர் அவையிலே இருக்கும் மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் சென்ற வாரத்திலே கள்ளக்குறிச்சிப் பகுதியில் மூன்று நாள் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து நாற்பது கிராமங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து அங்குள்ள நிலையை அறிந்து சர்க்காருக்குத் தெரிவித்திருப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அவரையும் பாராட்டுகிறேன்.

சென்ற ஆண்டிலே நமது வருவாய் 69 கோடி 49 லட்ச ரூபாய், செலவு 66 கோடி 84 லட்சம் ரூபாய். இந்த ஆண்டில் நமது வருவாய் 73 கோடியே 8 லட்சம் ரூபாய், செலவு 71 கோடியே 69 லட்சம் ரூபாய். சென்ற ஆண்டைவிட நமது வருவாய் உயர்ந்திருக்கிறது. அதன் காரணமாக நமக்கு உபரியாக ஒரு கோடி முப்பத்தொன்பது லட்சம் ரூபாய் நாம் அடைந்திருக்கிற காரணத்தால் நமது மாநிலத்தில் வேலை செய்யக்கூடிய ஊழியர்களுக்கும் குறிப்பாக ஆசிரியர்களுக்கும் பஞ்சப்படியாகக் கொடுத்து உதவியதுபற்றி நான் சர்க்காரை மிக மிகப் பாராட்டுகிறேன்.

இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திலே, நாட்டின் வளத்தைப் பெருக்குவதற்குச் சென்ற ஆண்டிலே எல்லாத் துறையிலும் ஒதுக்கியதைவிட இந்த ஆண்டிலே கால்நடைகளுக்காக 8 லட்சம் ரூபாய், கால்நடைக் கல்லூரிக்காக 25 லட்சம் ரூபாய், மீன் வளத்தைப் பெருக்குவதற்காக மீனவர்களுக்கு பாப்லோ போட்டுகள் வாங்குவதற்காக 27 லட்சம் ரூபாய், விவசாயத்திலே பங்கு கொண்டிருக்கும் கிராமவாசிகளுக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாக 16 கோடி ரூபாய் கொடுப்பதற்கும், இன்னும் பல துறைகளிலே சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டு நிதி அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும்போது, நிச்சயமாக யாரும் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் புகழ்ந்து போசாமல் இருக்க முடியாது.

மேலும், சென்ற ஆண்டிலே பெரிய நீர்த் தேக்கத் திட்டங்களுக்காக ஒரு கோடியே 69 லட்ச ரூபாய் நமது ராஜ்ய சர்க்கார் செலவு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டிலே வரவு செலவுத் திட்டத்திலே சுமார் 210 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். பெரிய பெரிய நீர்த் தேக்கத் திட்டங்கள் மூலமாகத்தான் உணவு உற்பத்தியை நாம் பெருக்க வேண்டும் என்ற நிலையை அறிந்தும் ஆலை, உணவு உற்பத்திப் பெருக்கம் என்று எண்ணும்போது பட்டி தொட்டிகளிலே உள்ள நிலங்களிலெல்லாம் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கினல்தான் பூர்ண லக்ஷியத்தை அடைய முடியும் என்பதை உணர்ந்து, சென்ற ஆண்டு 70 லட்ச ரூபாய் வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கியிருந்தார்கள் சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்க

11th March 1959] [Sri M. Ethirajalu]

ளுக்காக. இப்பொழுது இந்த ஆண்டிலே 110 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால், சர்க்கார் கவனத்திற்கு நான் ஒன்றைக் கொண்டு வர ஆசைப்படுகிறேன். இந்தச் சிறு சிறு நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் மூலமாகத் தான் கிராமத்தில் இருக்கும் நிலங்களும், பட்டிதொட்டிகளிலுள்ள நிலங்களும், நீர்த் தேக்கத் திட்டங்களினால் தண்ணீர் பாயக்கூடாத நிலங்களும் இன்றைக்கு உணவு உற்பத்தி செய்தால்தான் நாம் உணவுப் பற்றுக்குறை நிலையைவிட்டு, சுயதேவைப் பூர்த்தி என்னை லட்சியத்தை அடைய முடியுமே தவிர, பெரிய பெரிய நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களினால் மட்டுமே அடைந்து விட முடியாது என்று நான் ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றேன். அதற்காகச் சிறு பாசனத் திட்டங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகையைக் கண்டிராக்டர்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் பங்கு போட்டுக்கொண்டு, கடைசியாக ஆயக்கட்டுக்கார்களை, 'நீ இவ்வளவு கொடுத்தால்தான் வேலை செய்ய முடியும்' என்று சொல்லக்கூடிய நிலைக்கு சர்க்கார் விட்டுவிடக் கூடாது என்று நான் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஆனால், இந்தப் பணத்தை ஆயக்கட்டுகாரர்களிடம் கொடுத்து, அவர்கள் மூலமாக இந்தப் பணத்தைச் செலவழிக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நல்ல நிலை ஏற்படும், நாம் எதிர்பார்த்த சுயதேவையை எதிர்காலத்தில் அடைய முடியும் என்பதைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, நெய்வேலிப்பற்றி வரவு செலவுத் திட்டத்தில் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. தென்னாட்டில் இந்த நெய்வேலித் திட்டத்தின் கீழ் பெரிய தொழிற்சாலை ஏற்படுவதின் காரணமாகத் தென்னாட்டே பொன் டூபாகம் என்ற நிலை நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருக்கிறது. நெய்வேலியானது தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் அமைந்திருக்கிறது. அதை நாம் நன்றாக வளர்க்க வேண்டும், வாழ்த்த வேண்டும். அப்படி வாழ்த்தி இலுங்கூட அங்கே இருக்கும் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் உத்தியோகத் துறையில் கையாளுவதைப் பார்த்துப்போது, அதை ஒரு சர்வாதிகாரமாக அவர்கள் நடத்துகிறார்கள் என்று பொது மக்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது பொது மக்களிடத்தில் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதைப்பற்றிப் பல பத்திரிகைகள் தலைபங்கம் எழுதியிருக்கின்றன என்பதைத் தலைவர் அவர்களிடையே கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இதை நான் சொல்வதால் யாரையும் குறை கூறுகிறேன் என்று நினைக்கக் கூடாது. இதை ஆராய்ந்து பார்த்து இதில் அரசாங்கம் தலையிட்டுச் சீர்திருத்த வேண்டும். உத்தியோக சம்பந்தமாக இந்த அரசாங்கத்திற்கும் கண்காணிப்பு வேண்டும். அந்தப் பொறுப்பு ராஜ்ய அரசாங்கத்திற்கு இருந்தாக வேண்டும். மத்திய சர்க்காருடைய கார்ப்போரேஷன் அதை நிர்வகித்தாலும் கூட அந்தப் பொறுப்பு ராஜ்ய அரசாங்கத்திடமும் இருக்க வேண்டும். இதை மத்திய சர்க்காருடைய கண்காணிப்புக்கே பூராவும் விடக் கூடாது. உத்தியோகங்களைக் கொடுக்கும் முறையில் அந்த மாவட்டத்திலுள்ள மக்களுக்கு முதற்படியாகக் கொடுத்துவிட்டு அதன் பிறகு மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும். குறிப்பாக தென்னாற்காட்டுப் பகுதியிலுள்ளவர்கள் பலர் உத்தியோகங்களில் இடம் பெற வேண்டும். இதை நமது சர்க்கார் நன்றாக உணர்ந்து அந்த அடிப்படையில் அங்குள்ளவர்களுக்கு உத்தியோகங்கள் கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சேரி பராமரிப்புக்கு என்று 60 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதை அமுல் நடத்தும்போது முதன் முதலாகத் திருச்சி, சேலம், மதுரை போன்ற இடங்களில்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அந்தப் பகுதிகளைத் தவிர இன்னும் ஜனத்தொகை அதிகப்படியாக இருக்கக்கூடிய சேரிகளும் இருக்கின்றன. அந்த இடங்களையும் உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சேரி பராமரிப்பு என்று சொல்லி எவ்வளவோ ரூபாய் ஒதுக்கி வைத்துச் செலவு செய்தாலுங்கூட, சேரிவாழ் மக்களுக்கு இன்னும் வீடுகள் கிடைக்கவில்லை. கூறை வீடுகள் கூடக் கிடைக்கவில்லை. பல இடங்களில் வீடுகள் கட்டிக்கொள்வதற்கு இடம் கிடைப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஏழை ஹரிஜனங்கள் எவ்வளவு மனுக் கொடுத்தாலும் வருஷக் கணக்கில் கேடும் அவர்களுக்கு இடம் கிடைக்கவே

[Sri M. Ethirajalu]

[11th March 1959]

இல்லை. நாலேந்து வருஷங்களாகக் கேட்பவர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். இதற்காக சர்க்கார் பணம் ஒதுக்கவில்லையா? அல்லது உத்தியோகஸ்தர்கள் அதை அமுல் நடத்துவதில் ஏதாவது கோளாறுகள் இருக்கின்றனவா? அவைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியது சர்க்கார் கடமை. அப்படி பார்க்கும்போது நிலம் கிடைப்பதில்தான் தாமதம் ஏற்படுகிறது. அந்த நிலைமையை மாற்றுவதற்கு சர்க்கார் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சாதாரணமாக நிலத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்கு இப்பொழுது ஒரு வருஷத்திற்கு மேலாகிறது. விவசாயத் துறையில் சர்க்கார் நிலத்தை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமானால், அதற்கு என்று தனியாக ஒரு சட்டம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது **Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Act, 1956**. இதன்படி சர்க்கார் யாருடைய நிலத்தை வேண்டுமானாலும் இரண்டு மாதங்களுக்குள் எடுத்துக்கொண்டுவிடலாம். ஏன் அந்தச் சட்டத்தை ஹரிஜனங்களுக்கு நிலம் வாங்குவதற்கு உபயோகிக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். அப்படி உபயோகித்து இரண்டு மாதங்களில் நிலத்தை எடுத்து வீடு கட்டிக் கொடுக்கலாம். அந்தச் சட்டத்தை அமுல் நடத்தாமல் இருந்தால் கட்டாயமாக இன்னும் பல ஆண்டுகளானாலும் கூட ஹரிஜனங்களுக்கு குடியிருப்பு வசதி கிடைக்கப் போவது இல்லை. அப்படி இல்லாவிட்டால் இன்னும் 100, 100 வருஷங்கள் ஆனாலும், எவ்வளவு பணம் செலவு செய்தாலும் ஹரிஜனங்களின் குறைகளை வீடுகள் விஷயத்தில் திருப்தி செய்ய முடியாது. குடி தண்ணீர் வசதி கிடைக்காது, ரோடு வசதி கிடைக்காது, செத்துப்போனால் பிணத்தைக் கொண்டு போய்ப் புதைப்பதற்குக் கூட நிலம் கிடைக்காது. எங்கு பார்த்தாலும் இப்படிப்பட்ட நிலை மேலும் இருந்துகொண்டு தானிருக்கும். ஆகவே, இந்த முறையை அகற்ற வேண்டும், அதற்கு இந்தச் சட்டத்தை உபயோகிக்க வேண்டும். ஆகவே, அந்தச் சட்டம் இவர்களுக்கு நிலம் வழங்குவதற்கு உபயோகிக்கப்படவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இதில் பின் தங்கிய இனத்தவர்களுக்கு சென்ற வருஷத்தில் நமது ராஜ்யத்தில் 233 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்ததாகவும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், இந்த ஆண்டில் 234 லட்சம் ரூபாய் அதாவது ஒரு லட்சம் ரூபாய்தான் அதிகமாக ஒதுக்கியிருக்கிறது. இதில் என்ன குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்றால்—

‘சோஷலிச சமுதாயத்தை லட்சியமாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் நிலையில் சமுதாயத்தில் பின் தங்கிய வகுப்பினரை முன்னுக்குக் கொண்டு வரத் தனி முயற்சிகள் எடுக்கப்படவேண்டுமென்பதற்கு வலியுறுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை.’ என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள், பின் தங்கிய இனத்தவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவர சோஷலிச அடிப்படையில் ஏதாவது அவர்களுக்குச் செய்திருக்கிறார்களா என்று கேட்டால், பெருங்காயத்தைச் சமுத்திரத்தில் கரைத்ததுபோல்தான் இருக்கிறது. அவர்களுக்கு இப்பொழுது ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணம் அந்த அடிப்படையில்தான் இருக்கிறது. கடந்த ஆண்டு 233 லட்சம் ரூபாயும் இந்த ஆண்டு 234 லட்சம் ரூபாயும் ஒதுக்கி வைத்தால் மட்டும் அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்துவிட முடியுமா என்று கேட்கிறேன். இதுவரை பொருளாதாரத் துறையிலோ அல்லது கல்வித் துறையிலோ அவர்கள் முன்னுக்கு வந்திருக்கிறார்களா? வாழையடிவாழையாக அவர்கள் எந்த அடித்தளத்தில் இருந்தார்களோ அந்த அடித்தளத்தில்தான் இப்பொழுதும் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அன்று யார் உச்ச நிலையில் இருந்தார்களோ அவர்கள்தான் இன்றைக்கும் உச்ச நிலையில் மேலும் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தான் இன்னும் உச்ச நிலைக்குப் போவதற்கு உதவி அளிக்கப்பட்டு வருகிறது. அடித்தளத்தில் இருக்கக்கூடியவர்கள் உச்ச நிலைக்கு வருவதற்கு இந்த ராஜ்யத்தில் எந்தவிதத்திலாவது நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தால் இல்லவே இல்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். உச்ச நிலையில் இருக்கக் கூடியவர்களுக்குத்தான் அதிகப்படி

11th March 1959] [Sri M. Ethirajalu]

யான சலுகைகள் காட்டப்படுகின்றன. சோஷலிச சமுதாயத்தைக் கடைப் பிடிக்கிறோம் என்று சொன்னால், இந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு உடனடியாக சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு அதை மாற்றி அமைக்க முன்வரவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பின் தங்கிய இனத்தவர்கள் முன்னுக்கு வரத் தனிச் சலுகைகள் காட்ட வேண்டாமா? நான் சொல்வது பொய் இல்லை. நான் சொல்வதை என்னால் நிரூபிக்க முடியும் என்று சொல்லுகிறேன். பின் தங்கிய இனத்தவர்கள் எந்தத் துறையிலும் எந்தவிதத்திலும் முன்னேற்றமடையவில்லை. எந்தவிதமான பலனையும் அடையவில்லை. அமுத பிள்ளைதான் பால் குடிக்கும் என்ற அடிப்படையில் இதைச் சொல்லுகிறேன். பின் தங்கியவர்கள் அப்படியே மிக மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள். அடுத்தபடியாக, பின் தங்கிய இனத்தவர்களுக்கு இதுவரை வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா? குடியிருப்பு வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? இல்லவே இல்லை. சென்ற வருஷம் 7,750 வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கத் திட்டமிட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பின் தங்கிய இனத்தவர்களில் எவ்வளவோ பேர்கள் தொழிலாளர்களாக மாறியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏதாவது கட்டிக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? எங்கேயாவது அவர்களுடைய நிலை உயர்ந்திருக்கிறதா? அப்படி ஒன்றுமே இல்லை என்பதை நான் மிக வருத்தத்துடன் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த முறை மாற வேண்டும். அப்படி மாறினால்தான் சோஷலிச சமுதாய அமைப்பை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஒரு வார்த்தையை மட்டும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். பொது மக்களுக்குத் தொழில் செய்யக்கூடிய சலவைத் தொழிலாளர்களின் முக்கிய வேண்டுகோள். அவர்களுக்கு எந்தவிதமான சலுகையும் இது வரையிலும் இந்த அரசாங்கத்திடமிருந்து கிடைக்கவில்லை. பொது மக்கள் நல்ல நிலையில் சாதாரணமாக வாழ்வதற்கு அவர்களுடைய தொழில் முக்கியமாக இருக்கிறது. அவர்களுடைய நிலை இன்றைக்கு எப்படி இருக்கிறது என்றால், அவர்களுடைய தொழில் நடத்துவதற்கு வேண்டிய சலவைச் சோடா அதிக விலையில் விற்கப்படுகிறது. அதன் விலை இப்பொழுது ரூ. 1-8-0 விற்பதைப்பற்றி அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்காமல் ஏன் சும்மா இருக்கிறது? கவர்னர் அவர்களுடைய உரையின் மீது நான் பேசும்போது கூட இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இப்படி விலை ஏறி இருப்பதால் சலவைத் தொழிலாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அதன் விலையை உடனே நிர்ணயிக்கவேண்டும். இதைப் பற்றி ஸ்டேட் ட்ரேடிங் கார்ப்பொரேஷனைக் கேட்டால் இதன் விலையை நிர்ணயிப்பது மாநில சர்க்கார்தான் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் இந்தக் கஷ்டத்தை நீடித்துக்கொண்டு இருப்பதன் காரணம் என்ன? மற்றவர்களும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஆறுமுக நேரி என்ற இடத்திற்குப் பக்கத்தில் தாரங்கதாரா சோடா பாக்டரி ஒன்று ஆரம்பிக்கப் போகிறது. அங்கே காஸ்டிக் சோடாதான் தயாரிக்கப் போவதாகச் சொல்கிறார்கள். மத்திய சர்க்காருடைய பேருதவியின்பேரிலும் மாநில சர்க்கார் சிறு உதவியின் பேரிலும் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அவர்களை வாஷிங் சோடாவை உற்பத்தி செய்ய முடியாதா என்று கேட்டதற்கு நமது மாநில சர்க்கார் அதற்கு ஆதரவு கொடுத்தால் உற்பத்தி செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, அதற்கு உடனடியாகத் தொழில் அமைச்சர் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இங்கே உற்பத்தி செய்தால், வெளி நாட்டிலிருந்து அதைத் தருவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. அதனால் அதை நம்பி வாழக்கூடிய லக்ஷக்கணக்கான மக்களுக்குக் குறைந்த விலையில் சோடா கிடைக்கும். இதை உடனடியாகச் செய்ய சர்க்கார் முன்வர வேண்டும். ரூ. 1-8-0 கொடுத்து அவர்களால் வாங்க முடியவில்லை. முப்பது கோடி மக்கள் இவர்களை நம்பி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதை முக்கியமாகக் கருதி இதை நம்பி இருக்கக் கூடிய ஏழு லட்சம் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை அளிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[11th March 1959]

DEPUTY CHAIRMAN : கடைசியாக இல்லை. அடுத்த அங்கத்தினர், ஸ்ரீ சுதர்சனம் நாயுடு.

SRI M. V. SUDARSANAM NAIDU : கனம் தலைவர் அவர்களே, நமது வாலு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது, எல்லோரும் ரொம்பப் போற்றி அழகாகப் பேசினார்கள், புகழ்ந்தார்கள். நானும் அப் படித்தான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஏனென்றால் இன்றைய தினம் நமது அரசாங்கம் மக்களுக்கு வரி போடாமல் விட்டதனால் மக்களுக்கு ஒரு திருப்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதில் ஒரே ஒரு விஷயத்தை மட்டும் நான் சொல்லிக்கொண்டு சீக்கிரமாக முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். சென்ற பட்ஜெட்டில் ஒருவிதமாக சீர்படுத்தி ஒருவிதமாக ஒப்புக்கொண்டோம். இந்த பட்ஜெட்டையும் சந்தோஷமாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். நாட்டின் முன்னேற்றத்தில் அக்கறை காட்டிப் பெருமைப்படுபவர்களில் நானும் ஒருவன்.

4-50
p.m.

இப்பொழுது நமது அரசாங்கம் அநேக வேலைகளைச் செய்துவருகிறார்கள். கிராமங்களிலும் சரி, நகரங்களிலும் சரி அவர்கள் அநேக நல்ல காரியங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். அரிப்புத் திட்டம் என்று சொல்லி எங்கெங்கு தண்ணீர் அளிக்கிறதோ அங்கெல்லாம் பெருவாரியாக மூலதனம் செலவு செய்து அந்த அரிப்பு அரிக்காதபடி நகரங்களிலும், கிராமங்களிலும் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதற்காக அரசாங்கம் சென்ற பல வருஷங்களாக அந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். ஒரு புறத்தில் நிறைவேற்றுகிறோம். மற்றொரு புறத்தில் கவனிப்பது கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கிறது. இந்த ஆறுகள் ஒழும் இடங்களில் அரிப்புகள் ஏற்படுவதால் பல இடங்கள் பாழ்படுத்தப்படுகின்றன. எல்லா ஜில்லாக்களிலும் இந்த அரிப்பு இருக்கிறது. குறிப்பாக, இந்த ஆற்றிழையை ஓடைகள் அதிகமாக அரிப்பதினால் பல இடங்கள் பாழ்படுத்தப்படுவதை நான் பல கட்டத்திலிருந்து உணர்த்தியிருப்பதால், அதைத் தடுக்க அரசாங்கம் முற்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். குறிப்பாக, எங்கள் ஜில்லாவில் கடலூரில் முனிசிபல் எரியாவில் கெடலும் பெண்ணையாறு அரிப்பு டவுனுக்குப் பெரிய பாதகமாக இருக்கிறது. அந்த டவுனில் இருக்கிற முனிசிபல் கமிஷனரிடம் இதை எடுத்துச் சொன்னேன். அதுபற்றி நடவடிக்கை எடுக்கும் பொறுப்பு அவர்களைச் சேர்ந்ததல்ல என்று கூறிவிட்டார்கள். இதை யார் பராமரிப்பது என்று கேட்டால் பதில் இல்லை. குறிப்பாக, ஆங்காங்கு ஆறுகள் ஓடுகிற இடத்தில் மேடான பகுதியில் சூளை போட்டுச் செங்கல்லைச் சுருகிறார்கள். அந்தமாதிரிச் செய்வதன் காரணமாக, அந்த மேட்டுப் பகுதி பள்ளமாகிவிடுகிறது. கடலூர் முனிசிபாலிட்யில் அதாவது பெரிய ஆல்பத்திரி பக்கத்தில் 2 பர்லாங்குக்குச் சூளை போடுகிறார்கள். அதன் காரணமாக மஞ்சக்குப்பம், புதுப்பாளையம் இரண்டும் அரிப்புக்கு ஆளாகி நகரம் பாழாகி விடும்.

கமிஷனரிடம் சொன்னபோது, அவர்கள் அதைக் கவனிக்கவில்லை. அவர் பி.டபிள்யூ.டி.-க்குச் சொல்லுங்கள் என்கிறார்கள். அவர்களைக் கேட்டால், எங்களுக்குச் சம்பந்தம் இல்லை, ரெவினயூ டிபார்ட்மென்டாகக் கேளுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். யார் பொறுப்பில் இருக்கிறது என்பதை உணர முடியவில்லை. இந்த மாதிரி இருக்கும்போது உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துப் பாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டிருப்பது நாம்தான். மக்களுக்குப் பெரும் வெள்ள காலத்தில் ஏற்படும் பலவிதமான கஷ்ட நஷ்டங்களைப் பார்த்து நாம் அவதியுக்கிறோம். அம்மாதிரி நிலைமைகள் ஏற்படாமல் பார்க்க வேண்டுமென்றால் யாரும் கவனிப்பதில்லை. அவைகள் நகரமிட்டில் இருக்கின்றன. ஆனால் கவனிப்பதில்லை. அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, இப்பொழுது எங்கு பார்த்தாலும் பஞ்சத்தைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டே வருகிறோம். முன்பு கூடச் சொன்னேன், எங்கள் மாவட்டத்திலுள்ள ஐந்தாறு தாலுகாக்களில் பஞ்ச நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று. சில இடங்கள் ரொம்பப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திண்டிவனம், செஞ்சி, விருத்தாசலம், கள்ளக்குறிச்சி போன்ற இடங்களில் ஆங்காங்கு பஞ்சம் இருக்கிறது. அதற்கு உடனடியாகத் தக்க பரிசீலனை தேடவேண்டும்.

[11th March 1959] [Sri M. V. Sudarsanam Naidu]

நேற்று வைத்தியத்தைப்பற்றி ரொம்ப அழகாக எல்லோரும் பேசினார்கள். நான் கூட ரொம்பக் கூர்ந்து கவனித்தேன். எல்லாம் பேசுகிறார்கள். ஆனால் அனுபவபூர்வமாக வந்த நாட்டு வைத்தியத்தை விட்டுவிட்டார்கள். ஒரு அணு, 1½ அணு செல்லிலேயே நாட்டு வைத்தியத்தின் மூலமாக வியாதிகள் குணமாகிக்கொண்டிருந்தன. அந்த மருந்தால் வியாதி சலபத்தில் சொஸ்தமாகிவிடும். அந்தமாதிரி நாட்டு வைத்தியத்தை நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருந்த வயதானவர்களிடமிருந்து நம்முடைய கவனக் குறைவால் அந்தத் தொழிலைத் தெரிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பை இழந்துவிட்டதால் இன்று அந்தத் தொழிலைக் கைவிட வேண்டியவர்களாகிவிட்டோம். இப்பொழுது கடலூரில் இருக்கும் ஆஸ்பத்திரியில் நெருக்கடி ஜாஸ்தியாக இருக்கிறது. அங்கு இருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள், மருந்து கொடுப்பவர்கள் எல்லோரும் மக்களை உதாசீனப்படுத்துகிறார்கள். நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிற காரணத்தினால், அங்கு வேலை பார்ப்பவர்களுக்கும் சலிப்பு ஏற்படுகிறது. ஆஸ்பத்திரிகளில் இருக்கக்கூடிய நெருக்கடியைத் தவிர்க்கப் போதுமான அளவுக்கு டாக்டர்களையும், உத்தியோகஸ்தர்களையும் போட வேண்டும். டாக்டர்கள் நல்ல விதமாக, அமைதியாகப் பணி புரிய வேண்டுமென்று அரசாங்கம் நிபந்தனை இட வேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோள். நான் அவர்கள் பேரில் குற்றம் சொல்லவில்லை. மக்கள் அவதியைப் பார்க்கும்போது அந்தமாதிரிச் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது.

எல்லோரும் காச நோய் (டி.பி.) பற்றிச் சொன்னார்கள். நான்கு 5 லட்ச ரூபாய் செலவு செய்து கேம்பர் மலைப்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆஸ்பத்திரி சம்மாக் கிடக்கிறது. அதை அரசாங்கம் எடுத்து நடத்தினால் கவனிக்க முடியும். யாரோ கட்டினார்கள். யாரோ பராமரிக்கிறார்கள். அரசாங்கம் ஏதோ கொஞ்சம் உபகாரம் பண்ணினார்கள். ஒன்றும் பிரயோஜனம் இல்லை. 100, 150 பேருக்காவது வைத்தியம் பண்ண முடியும். அதை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஆகவே, அரசாங்கம் அதை எடுத்து நடத்த வேண்டும். “கண்ட்ரோல்” அரசாங்கம் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த இடம் மலைப்பகுதியில் அமைந்திருக்கிறது. அந்த இடத்தில் இருந்தால் இயற்கையாகவே வியாதி சொஸ்தமாகிவிடும். அதை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனித்து நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மக்களுடைய குறைகளைச் சரியானபடி கவனிக்கவில்லை என்ற ஒரு எண்ணம் எனக்கு அடிக்கடி வருகிறது. மக்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லிக் கொண்டு உங்களுக்குச் சிரமம் கொடுக்காமல் பின்னால் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் பேசிக்கொள்கிறேன் என்று கூறி, எனக்குப் பேசச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்த தற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

SRI K. V. RAMASWAMY: கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது கடைமாணக்கனாக இன்று எனக்குப் பேச அனுமதி கொடுத்திருப்பதானது எனக்கு மிக்க பெருமையைக் கொடுத்திருக்கிறது. என்னைப் பொறுத்த வரையில், பள்ளி அளவிலும் கூட பள்ளிக்கூடம் ஆரம்பத்திலிருந்து விரைகு வரைக்கும் ஒவ்வொரு நாளைக்கும் சீக்கிரத்தில் வந்து, கடைசியாகப் போவதில் பழக்கப்பட்ட தன்மையிலே இன்றைக்கும் “நீ கடைசியாகப் பேச” என்று தாங்கள் அனுமதி கொடுத்திருப்பது அத்தகைய பெருமையை உணர்ந்து செய்திருப்பதாக நினைந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். 5 p.m.

அடுத்து, இப்போது சபை முன்பு விவாதத்தில் இருக்கிற 1959-60-ம் வருஷத்திய நிதி நிலை அறிக்கையைப்பற்றிப் பல பெரியவர்களும், அரியவர்களும் மிகமிக அழுத்தந்திருத்தமாகப் பல கருத்துக்களைக் கூறிய பிற்பாடு நான் பேசுவது என்பது மிகையாகத்தான் இருக்கும். நான் சொல்ல வந்த விஷயங்களை எல்லாம், என்ன வற்புறுத்த வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேனோ அவைகளை எல்லாம் எனக்கு முன் பேசியவர்கள் கொள்ளை கொண்டுபோய்விட்டார்கள். மீதி என்ன பேசுவது என்பது தெரியாமல் நான் பேசுகின்றேன்.

[Sri K. V. Ramaswamy] [11th March 1959]

இந்த பட்ஜெட்டை மிகமிகச் சந்தோஷத்தோடு நான் வரவேற்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஏன் அதைப்பற்றி அவ்வளவு சந்தோஷப்பட வேண்டுமென்ற வியப்பு ஒவ்வொருவருக்கும் இருக்கலாம். அதற்குச் சில காரணங்களை உங்கள் முன்பு சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நம்முடைய நாட்டிலே எவ்வளவோ காலம்தொட்டு பல அரசர்கள் ஆட்சி புரிந்து வந்தார்கள். அப்பறம் வெள்ளையர்களின் ஆட்சியும் இங்கே நடந்திருக்கிறது. அப்போது இந்தமாதிரி ஒரு மன்றமும் பலகாலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது. அதில் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற, மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டுமென்ற ஆர்வம் கொண்ட பல பெரியவர்கள் வீற்றிருந்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு நம் சபையில் இருக்கக்கூடிய பெரியவர்களில் ஒரு சிலரும் கூட வெள்ளைக்காரர்களுடைய காலத்து ஆட்சி மன்றத்தில் வீற்றிருந்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்பொழுதெல்லாம் அவர்கள் செய்ய நினைப்பதற்கும் அரியதான், காண்பதற்கும் அரியதான சில காரியங்களை இன்று நாம் நம் கண முன்பாகப் பிரதமர் மாகக் காணும்படியாக இந்த சர்க்கார் சில வருஷங்களுக்குள்ளேயே செய்திருக்கிறது என்றால் யாருக்குத்தான் சந்தோஷம் ஏற்படாது, யார்தான் இவர்களுடைய பட்ஜெட்டைச் சந்தோஷமாக வரவேற்கமாட்டார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்று பாருங்கள். நம் நாட்டிலே அந்தக் காலத்திலே யாராவது இத்தனை அணைக்கட்டுகள் கட்டினார்களா? காங்கிரஸ் ஆட்சி ஏற்பட்டவுடன்தான் காவேரியாறு உண்டாகவில்லை. காங்கிரஸ் ஆட்சி ஏற்பட்டவுடன்தான் மணிமுத்தாறும், ஆரணியாறும் ஓட ஆரம்பிக்கவில்லை. அப்போது இருந்த ஆறுகள்தான், அப்போது இருந்த நீரோட்டங்கள்தான், அப்போது இருந்த ஓடைகள்தான். ஆனால் அவைகளின் பேர்க்கையே திருப்பி விடக்கூடிய அளவில், அவற்றின் தண்ணீரை எல்லாம் சொட்டுக்கூட சேதமில்லாமல் நாட்டை வளப்படுத்துவதற்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளும் முறையில் நம்முடைய சர்க்கார்தான் இன்றைக்குப் பலப்பல திட்டங்களைப் போட்டு நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். பணம் எல்லாத் திட்டங்களுக்கும் கிடைப்பது மிகமிகக் கஷ்டமாக இருந்தபோதிலும் கூட, கஷ்டத்தைச் சமாளித்து, வெளி நாடுகளிலிருந்து கடனை வாங்கியாவது நம் மக்களுக்கு நாட்டு மக்களுக்குச் சேவை செய்திருக்கிறார்கள். இரவு பகல் பாராமல் அல்லும் பகலும் மிகக் கடுமையாக உழைத்து இந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள். மேலும் பல திட்டங்களைப் போட்டுக்கொண்டு சலிப்பு இல்லாமல் இன்றைக்கு நம் சர்க்கார்தான் தலைமேற்கொண்டு நடத்தி வருகிறார்கள் என்பதை மிகமிகப் பெருமையோடு சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நீங்கள் பார்க்கலாம். அணைக்கட்டுகள் எத்தனை, கல்லூரிகள் எத்தனை, இன்னும் தொழிற்சாலைகள் எத்தனை? இவைகள் எல்லாம் நம் ராஜ்யத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகிறதென்றால், இவை எல்லாம் நம் ராஜ்யத்தின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதவை. அங்கங்கே பலபல அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நாம் போட்டு வேலை செய்து வரும்போது, ஒன்றிரண்டு குறைபாடுகளும் இருக்கலாம். உண்மையை உணர்ந்துகொள்ளாமல், நம்மில் அநேகம் பேர்களும் “ஆ. . . என்ன ஐயா பண்ணுகிறீர்கள்?” என்று அலட்சியமாகவும் பேசலாம். சொல்வது எளிது. ஆனால் இப்போது செய்யப்பட்டிருக்கும் காரியங்களில் ஒரு துளி செய்வது என்றாலும் மிகமிக அரிது. இவ்வளவு காரியங்கள் இந்தக் காலத்தில் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்றால், இது மிகமிகப் பிரமாதம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். சாதாரண ஒரு குடும்பத்தில் மனைவி, குழந்தை இவர்களைத் திருப்தி செய்துகொண்டு நம்மால் சில காரியங்களைக் கூடச் செய்ய முடியவில்லை. நம் நாட்டிலே எத்தனை ஆயிரம் மக்கள், எத்தனை ஜில்லாக்காரர்கள், அதிலும் அந்த மக்களிடத்திலே தான் எத்தனை தினுசுகள்! இந்தத் தினுசுகளையெல்லாம் ஒரு தினுசாக ஒன்றுபடுத்திச் சேர்த்துப் பல காரியங்களைச் செய்வது என்றால், அது சாமானிய விஷயமல்ல. அந்த முறையில் இந்த அரசாங்கம் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது பராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

11th March 1959] [Sri K. V. Ramaswamy]

நம் நாட்டில் நல்ல அபிவிருத்தியை அடைய வேண்டியது விவசாயம்தான். விவசாயம் நல்ல முறையில் நடைபெற்றால்தான், மக்கள் சுபிட்சமாக வாழ முடியும் என்பதை நான் பலமுறை இந்தச் சபையில் சொல்லியிருக்கிறேன். இத்தனை அணைக்கட்டுகளும், எதற்குப் பயன்படும்? விவசாயம் நல்ல முறையில் நம் ராஜ்யத்தில் நடப்பதற்குப் பயன்படும். விவசாயப் பெருக்கத்திற்கு என்றால் மக்களுடைய சுபிட்சத்திற்கு என்றுதான் ஆகிறது.

இந்த அணைக்கட்டுகளில் பல குறைபாடுகள் அங்கங்கே இருக்கும். அதிகாரிகளும் சில ஒழுங்கீனமான காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். இப்படி இந்த விஷயம் கசமுசாவாகத்தான் இருக்கும். அதனால் நாட்டின் முன்னேற்றம், அணைக்கட்டுத் திட்டம் பாதிக்கப்படாது. நல்ல முறையில் திட்டம் நடைபெறுவதோடு கூட தவறு இழைக்கக்கூடிய இடத்திலும் அதற்குத் தக்க நடவடிக்கையை அவ்வப்போது எடுப்பதற்கு இந்த அரசாங்கம் தயங்கவில்லை.

அதோடு இன்றைய தினம் எனக்கு முன்னால் பேசியவர்களும் கூட புது வரிகள் இல்லாமல் பட்ஜெட் தயாரிக்கப்பட்டிருப்பதை—எதிர்க் கட்சிக் காரர்களும் கூட—பாராட்டியிருக்கிறார்கள். நான் இந்த விஷயத்தில் பாராட்டக் கடமைப்பட்டவன் அல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். காரணம் என்னவென்றால் வரி போடலாம். மக்களுக்கு இன்னும் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்றால், இன்னும் அதிகப் பணம் வேண்டும். பணம் இல்லாது எப்படி நல்ல திட்டங்களைப் போட முடியும்? டிக்கெட் இல்லை, எல்லோரும் சினிமாவுக்கு போகலாம் என்று விட்டுக்கொண்டே இருந்தால் பலரும் பார்த்தலாம். ஆனால் எத்தனை நாளைக்கு அப்படிக்காட்டி முடியும்? அங்குள்ளவர்கள் எப்படி அதை நடத்த முடியும்? சுமமாக காட்டுவானா சினிமா? அந்த முறையில் வரி அத்தியாவசியம். ஆனால் மக்களிடத்திலிருந்து வாங்கக்கூடிய வரிப் பணம் நல்ல முறையில் பயன்படுகிறதா என்பதை ஆராய்ந்து அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டியது மக்களது கடைமயாகும், நம் போன்ற மெம்பர்களுடைய கடமையாகும்.

நாம் பெற்ற சுயராஜ்யம் ராமராஜ்யமாக மாறிவிட்டது என்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூடிய காலம் வர வேண்டுமானால், இங்குள்ள அனைவருக்கும் உண்ண உணவும், உடுக்க உடையும், தன்னம்பிக்கையோடு தன்மானத்தோடு வாழ வகையும் செய்து கொடுத்தாக வேண்டும். எனக்குப் பத்து ஏக்கர் சொந்தமாக இருக்கிறது என்றால், இன்றைய தினம் நான் யார் கையையும் எதிர்பார்க்காமல் சுகமாக வாழ்கிறேன். எனக்குக் கீழே ஒருவன் இருந்தால், அவன் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து ஜீவிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. வாழ்க்கைக்குப் போதுமான ஊதியம் இல்லாத காரணத்தினால், வசதியுள்ளவர்களிடத்தில் அவர்கள் அடங்கி, ஒடுங்கி, ஐயா ஐயா என்று பல்லுக் காட்டிக் கொஞ்சி நிற்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட இழிந்த நிலை சுதந்திர நாட்டில் இல்லாத வாறு, ஒவ்வொருவரும் தலை நிமிர்ந்து தன் கடமையைச் செய்து வாழ வேண்டுமானால், ஒவ்வொருவருக்கும் போதுமான வருவாய் கிடைக்க வேண்டும். உதாரணமாக, கணக்குப் பிள்ளையை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்—சின்ன வருவாய். மணியக்காரரை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்—சின்ன வருவாய். பியூன்களை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்—சின்ன வருவாய். கான்ஸ் டபிள்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்—சின்ன வருவாய். இவர்களுக்குப் போதுமான ஊதியம் கொடுத்து இவர்களும் மனிதர்களாக வாழ வகை செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்வதுதான் நாம் சுதந்திரம் பெற்றதற்கு அறிகுறி என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும்.

“உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்
வீணில் உண்டு களித்திருப்போரை நித்தனை செய்வோம்.”

என்று பாடியிருக்கிறார் பாரதியார். இன்றைக்கு நம் நாடு முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமானால், சாதம் சாப்பிடுகிற ஒவ்வொரு மனிதனும், உணவு தின்பதற்கு வாய்படைத்த ஒவ்வொரு மனிதனும், இந்த நாட்டில் உள்ள விவசாயிகள் அத்தனை பேரும் உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் பெற்று

[Sri K. V. Ramaswamy] [11th March 1959]

நன்றாக வாழ வேண்டும் என்று நினைக்கவேண்டும். அவர்கள் வாழ்ந்தால் தான் விவசாயம் வாழும். விவசாயம் வாழ்ந்து வளர்ந்தால்தான், நமக்குச் சோறு கிடைக்கும். நாட்டில் பஞ்சம் இருக்காது. நாடு முன்னேற்றம் அடையும். இல்லாவிட்டால், விவசாயி முன்னேற மாட்டான், விவசாயம் முன்னேறாது.

5-10
p.m.

நாம் விவசாயிகளுக்கு எல்லா நன்மைகளையும் செய்ய வேண்டும். மின்சாரம் சம்பந்தமாக, கனம் மின்சார அமைச்சரிடம் நான் பல விஷயங்கள் சொல்லியிருக்கிறேன், இன்னும் பல விஷயங்கள் சொல்லப் போகிறேன். அவைகளையெல்லாம் அவர் கவனிப்பார் என்று நம்புகிறேன்.

விவசாயிகளுக்கு நீர்ப்பாசன வசதிகள் செய்து கொடுக்கும்போது, வெளி இடங்களுக்குச் செல்லாமல் ஆங்காங்குள்ள குளம் குட்டைகளைப் பயன்படுத்தி நல்ல பாசன வசதிகள் செய்து தர முயற்சிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயிகளுக்குக் கூலி நிர்ணயம் செய்யும்போது அவர்களுடைய கஷ்ட நஷ்டங்களையும் வருமானத்தையும் எம்மையையும் அனுசரித்து அதை நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்போது விவசாயி தன் பொருள்களை ஒரு எடையில் விற்கிறான். ஆனால் அவைகளை அவன் அதைவிடக் குறைவான எடையில் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. இரண்டுக்கும் சமமான நிறுத்தல் அளவை வேண்டும் என்பது என் வேண்டுகோள்.

மின்சார ஸர்சார்ஜ், மினிமம் ஸர்சார்ஜ் சம்பந்தமாகக் குடியானவர்களால் முறையீடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த விஷயத்திலும் தகுந்த ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்பது என் வேண்டுகோள்.

சில சமயங்களில், ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பம்புகள் திடீரென்று கெட்டுப்போய்விடுகின்றன. ஓடிக்கொண்டிருக்கும் பம்புகளிலுள்ள மோட்டார்கள் “பர்ன்” ஆகிவிடுகின்றன. அவைகளை, ரிப்பேர் செய்வதற்கு 5-6 மைல் தூரத்திலுள்ள வொர்க்ஷாப்புகளுக்குக் கொண்டுபோக வேண்டியிருக்கிறது. எங்கள் பிராந்தியத்தில் கிணறுகள் சுமார் 100 அடி ஆழமுள்ளவையாக இருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து தண்ணீர் இறைப்பது மிகக் கஷ்டம். ரிப்பேருக்குக் கொண்டு போன மோட்டார்களைத் திருப்பிக்கொண்டு வருவதற்கு 20-25 நாட்கள் ஆகின்றன. அது வரையில் வாடாமல் இரப்பா என்று பயிர்களிடம் சொன்னால், அவை கேட்பதில்லை, அவை வாடிவிடுகின்றன. ஆகையால், சர்க்கார் உடனடியாக மோட்டார்கள் வாடகைக்குக் கிடைக்கும்படியாவது செய்ய வேண்டும். அந்தக் காலங்களில் மோட்டார்களை உடனடியாக வாடகைக்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

வணக்கம். ஜெய் ஹிந்த்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, we have had a very useful and interesting debate for over five days. Over 36 hon. Members of this House have participated and have made very valuable suggestions in the course of this discussion. My task has been rendered light by the very effective intervention by my distinguished Colleagues, the Minister for Home and the Minister for Public Health, during the course of the discussion. Vital questions relating to food, the movement of foodgrains from this State to others, the control of prices, the procurement of paddy and all other questions which are of very great interest to the people of the State have been explained very

11th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

clearly and cogently by my Colleague, the Minister for Agriculture. So, if I do not touch in the course of this reply upon anything relating to food and agriculture, it is only to avoid a superfluity on the subject. Likewise, Sir, my distinguished Colleague the Minister for Revenue who is also in charge of Public Health gave full statistics yesterday of the progress that had been achieved in the field of medicine, in the improvement of the number of beds, the facilities offered for treatment of such scourges as tuberculosis, the steps taken to prevent epidemics like cholera and so on and, therefore, I do not propose to deal with that problem also. In fact, it was appropriate that he participated in the debate, after the very brilliant address by the hon. the Leader of the Opposition who is himself an acknowledged expert in the field not only in our State and in the country, but all the world over.

Sir, that leaves me only with a few general problems to deal with. Sir, many hon. Members of the House congratulated the Government on presenting a Budget without any additional taxation. Government, at any rate, do not take any pride in presenting a Budget without imposing fresh taxation, because the question is not whether new taxes are imposed or not, but the question always is whether we meet the needs of the people fairly to the extent of the resources available in the country. If we have not done that, then there is necessity for imposition of taxes and for spending larger amounts in the service of the people of the State. If we have fairly dealt with the various needs of the State in the circumstances of economic conditions and development that obtain in this country, then Government come to the conclusion that it is not necessary, nay, it is not even proper that additional taxes should be levied and the burdens of the people increased. Therefore, the test from which I want the Budget to be assessed is whether the Government have, during the year past under review and in respect of the proposals which they have placed for the Budget year ahead of them, tried to fulfil the obligations which they have undertaken and planned for the fulfilment of those programmes which they have set before themselves. Sir, it is a well-known principle of political science that a State comes into existence for life, for the protection of life, but it exists for good life. It is, therefore, necessary that the State should endeavour to give to its people various facilities for leading a comfortable and good life. That being the object of any progressive Government, one has to see whether we are able to provide for the normal, reasonable standard of life for our people and whether we have succeeded or failed in that endeavour. The Party which has the privilege of administering the country and this State in its wisdom or otherwise decided that the only way in which it could assure an adequate standard of life to its people was by resorting to a planned economy in which the resources of the country as a whole would be assessed, the needs of the people evaluated and adjustments made between the two. Planning in its ultimate analysis is matching of the resources available to the country with the needs of the

[Sri R. Venkataraman] [11th March 1959]

5-20
P.m.

people and planning cannot either usher in an era of complete prosperity and plenty overnight, nor can it immediately transform the entire face of the earth as if by the magic wand. The Second Five-Year Plan had for its objective an emphasis on industrialisation. The Second Five-Year Plan also had for its objective improvement in the employment opportunities in this country. In the fulfilment of this objective, Government naturally wanted to shift a certain percentage of population now on land to other gainful occupations, in industries, in handicrafts and in large-scale and small-scale undertakings, and naturally planned according to that objective. So far as the Madras State is concerned, the objective set before them by the Planners has, to a large extent, been realised even when we are only in the middle of the Plan period. I will take only a few instances to show that we have more or less achieved the targets set before us in the Second Five-Year Plan and that the amount which is left over for the last year of the Plan which, as was pointed out, is only Rs. 24 crores does represent a really remarkable achievement in the fulfilment of the Plan as compared with the other States in India. The Planners allotted to Madras in the field of small-scale industries Rs. 330 lakhs for the Plan period. The Government of Madras felt that they would be able to secure additional allocation over and above the Rs. 330 lakhs if they were able to fulfil the targets set before them either from savings from other States or from additional resources made available by the Centre. The result was that we set before ourselves the objective of spending about a crore of rupees every year on small-scale industries. Within two and a half years we have spent practically Rs. 200 lakhs. In fact, in the year 1957-58 Madras spent on small-scale industries Rs. 103 lakhs as against an expenditure of Rs. 75 lakhs by the next State, Uttar Pradesh, which had twice the allocation and twice the population and which had spent more than Bombay which had spent only Rs. 62 lakhs. The position now is this. As a result of our drive in small-scale industries, we have practically exhausted the Plan resources allotted to us. The Plan resources were cut down from Rs. 330 lakhs to Rs. 250 lakhs in the course of the general pruning that took place all over India. The result is that we have no allotment to spend on small-scale industries in the Plan finance. I want to underscore the words 'Plan finance' because we cannot keep quiet and the Government of Madras do propose to further expend on small-scale industries from their own State resources.

Then, in the field of co-operation, the Planners allocated 300 large-sized societies to Madras State for the entire five-year period. The demand for large-sized societies called agricultural banks in the State has been so great, their utility has been so well realised by the people, that we have completed all the 300 agricultural banks in the course of three years. If we have to expand further agricultural banks or institutions of that kind in our State, we will have to incur that expenditure again from State resources.

11th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

Similarly, in the field of subsidised industrial housing, the amount which was allocated to Madras came to Rs. 75 lakhs for the entire Plan period. We have already sanctioned all the schemes to the tune of Rs. 75 lakhs and further expenditure in this regard has again to be met from the State resources. I can give a few more instances in respect of other departments also, but I shall not weary the House with those details.

It was stated by hon. Members that the country had been put to a lot of turmoil as a result of planning, that the prices had risen, that the people's suffering had increased and that, therefore, there should be a holiday from planning. In fact, my esteemed Friend, Sri K. Balasubramanya Ayyar and Sri T. P. Srinivasavaradan stated, 'Let us consolidate the achievements of the Second Five-Year Plan and stop thinking of the Third Plan because of the consequences it has on the economy of the country'. I do not say that they are totally wrong because every Plan must necessarily create a small inflationary tendency. Between the time when investments take place and the time when results are achieved, there is a certain surplus of purchasing power which is circulating in the country. I shall illustrate the point. We may spend about Rs. 5 crores on an irrigation dam and the money would be spent in the course of a year or two. The irrigation dam takes two years to be constructed, the canals to be dug, and then the cultivation takes a year or two more. Ultimately, in order to realise the results or the benefits of the irrigation dam, it takes about four years. Between the date of investment and the date the project yields results, there is necessarily a surplus of purchasing power circulating in the country and it must create a certain inflationary tendency. Now, Sir, merely because we are passing through this transitional stage, if we are to cry a halt to planning, may I ask you to imagine or to picture for yourself the consequences? If there is no investment in the country, then to that extent, there is lack of employment. When there is lack of employment, the problem of unemployment becomes more acute and the problem is immediately associated with lack of purchasing power. When there is lack of purchasing power, there is again lack of demand for the goods and services produced which in its turn again leads to further restriction of production, so that the whole gamut or cycle of depression will be started if we think of calling a halt to the planning which we have undertaken. It may be that if we were also in the same state of affairs like any other country in the nineteenth century when the doctrine of *laissez-faire* was paramount, we could have left things for economic forces to readjust themselves.

Unfortunately, we have to compete with the economy of certain countries which are fully developed, and it is not possible for us to compete with the economy of those developed countries unless we take effective steps to quicken the pace of industrialisation

5-30
p.m.

[Sri R. Venkataraman] [11th March 1959]

and progress. And the way in which we quicken the pace of industrialisation and progress is the way of planning. Therefore, if we do not plan for the third five-year period, we would really be creating in the country conditions of chaos, conditions of unemployment, and conditions in which there will be far greater tensions and far greater distress. In fact, I would say that we are really in the middle of the stream. And to borrow the expression which the hon. Leader of the Opposition used yesterday, we cannot change horses in mid-stream. We have to go ahead with planning, and until we get the results of the Plan, until we get the results of the industrial progress that we are making, and until we get the results of the irrigation and other works which we have undertaken, we cannot think of stopping in the middle. 'Plan or perish' would be the watchword for the next period.

Then, Sir, hon. Members criticised the Budget on the ground that the Government had deliberately under-estimated the revenues with the object of imposing further taxation on the people. I would only invite the attention of hon. Members to the pathetic history of the State's finances from 1951-52 onwards. In 1951-52, there was a deficit of Rs. 4.96 crores. In 1952-53, the deficit was Rs. 9.98 crores. In 1953-54, it was Rs. 8.83 crores. In 1954-55, it was Rs. 3.91 crores. In 1955-56, it was Rs. 2.46 crores. In 1956-57, it was Rs. 63 lakhs. It was only in the Budget of 1957-58, there was a surplus of Rs. 3.41 crores. In 1958-59, according to the revised estimates, the surplus is Rs. 2.64 crores. In the wake of such a series of deficits in the finances of the State, one would be too much of an optimist if one over-estimated the revenues and planned the finances of the State. Sir, the State of Madras agreed to raise Rs. 13 crores to match the various grants which the Central Government were giving in order to fulfil the Five-Year Plan. Therefore, it was imperative that the Government of Madras should levy the additional taxes which they had done in the past years for the purpose of making up that amount, which was necessary for the fulfilment of our targets. It does not require any subterfuge for Government to come and ask for additional funds from the people. The Government can very well come forward and say, 'This is what we have undertaken; these are our commitments; therefore, we want additional resources from the people'. As an instance in point, the hon. Member Sri Raza Khan said that the sales tax revenue was deliberately under-estimated. He said that in the year 1957-58, it was Rs. 11.78 crores, and that in the Budget Estimate for 1958-59, it was put down as Rs. 8.80 crores. Sir, I should explain why this was done. In 1957-58, our income from sales tax was Rs. 11.78 crores. Under the new arrangements which were reached in respect of cloth, sugar and tobacco, the States gave up the right to levy sales tax on these three items in lieu of the additional excise duties which the Central Government undertook to levy. The amount which the Central Government agreed to guarantee in respect of these three commodities was Rs. 2.85 crores. Now, in this

11th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

Rs. 11.78 crores in 1957-58 is included Rs. 2.85 crores. Therefore, in preparing the Budget Estimate for the year 1958-59, we had to reduce this Rs. 2.85 crores from Rs. 11.78 crores. That is what has been done; and Rs. 8.80 crores is the Budget Estimate. We have really got more under sales tax. But that can be explained. In the first place, there has been a general rise in the price level. Secondly, the rate of taxation has been increased from 1.9/16 per cent to 2 per cent. Thirdly, there has been an increasing activity in business (industry and enterprise) in this State in the last year. All these three things have contributed to better revenues being realised. I am only at pains to show that there was no attempt to suppress or show a reduced revenue estimate in this case or in any other. It was only a proper way of estimating the revenues. Normally, when we estimate the revenue for the next (budget) year, we take the revenue of the previous year look at the chances of its increase or decrease, and then assess the amount for the Budget year. That is exactly what has been done in this case.

Now that, Sir, I am dealing with sales tax, I might also answer one or two criticisms in respect thereof. A number of hon. Members (particularly Sri V. V. Ramaswami, who is not here now) stated that the levy of sales tax on vegetables and perishables should be abolished. He said that these articles were liable to rot and that, therefore, they should not be subjected to any tax. Sir, my submission in this regard has already been made. In the first place, contrary to what obtained in the State previously, we have exempted all sales of vegetables up to Rupees 30,000. Therefore, it is only the large dealer who has transactions over Rs. 30,000 that will be called upon to pay sales tax, and all the smaller dealers in vegetables and other perishables will be totally exempt from the levy. Secondly, even in the administration of this taxation measure, the Government propose to issue executive instructions that only people who are submitting income-tax returns in respect of these articles should be assessed to sales tax in respect of them. This is to facilitate the keeping of accounts which is necessary for the dealer so to do, as an income-tax assessee. That account may be produced before the sales tax authority also. One great complaint which has been raised by the dealers in perishables is that they will not be able to keep accounts for smaller transactions. Naturally, if a person is an income-tax assessee, he would certainly keep accounts, and he must, since his transactions are subject to income-tax. Therefore, they should be able to produce the same accounts before the sales tax authority. We do not propose to go and look into the accounts of every petty dealer in flowers and vegetables or every person who carries a basket on his head and sells or vends articles. In fact, it is not the intention of the Government to cause any difficulty to the smaller dealers in this behalf. I hope, Sir, with this assurance that only income-tax assesseees in respect of these goods will be called upon to furnish accounts, the fears and doubts

[Sri R. Venkataraman] [11th March 1959]

expressed by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami and others would, to a large extent, be allayed.

Then, Sir, the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar said that the surplus was brought about by a large amount of surrenders. He said that it was the habit of departments to ask for large allocations in the beginning of the year, and then, not being able to spend the amounts, surrender the amounts at the end of the year. He said that by this process an apparent surplus was created. I have looked into the figures for the year 1958-59 and this is what I find. The Budget Estimate of expenditure for the year 1958-59 was Rs. 63.75 crores while the Revised Estimate for 1958-59 was Rs. 66.84 crores. So, these figures show that far from moneys not being spent, there has been an excess of expenditure and that the surplus is not the result of any surrender of allotments but is really a surplus in the revenues. So, the criticism that large amounts are first allotted and then at the end of the year that they are surrendered, is not correct, at any rate with reference to the year under review.

Then, Mr. Balasubramanya Ayyar made a very interesting suggestion that every year allocations could be made to the departments and that the unspent portion of the allotments could be continued and carried over to the next year. I think that under our Constitution, we cannot adopt that practice because every year we have to submit an estimate of the expenditure in a financial statement showing separately the sums charged upon the Consolidated Fund of the State and the sums to be voted by the Legislative Assembly. Then the various Demands for Grants are submitted to the Legislative Assembly and after the Grants have been made by the Assembly, they are incorporated in an Appropriation Bill which provides for the appropriation out of the Consolidated Fund of the State of all moneys required to meet the Grants made. So, the Constitution does not make provision for the unspent allotments in a year being carried over to the next year.

Sir, Dr. Chidambaranathan said that there was a discrepancy in the sales tax figures furnished by the Government. I wish to explain to the House that we are following with effect from the year 1958-59 a new procedure. We have a new Budget head. That is, the sum of Rs. 285 lakhs and the further surplus we may get as our share in the divisible pool will be shown under 'Union Excise Duties' because they cease to be sales tax revenue. It is 'Union Excise Duties' given to us in lieu of sales tax and that is why I would say that if my friend would look into the Budget Memorandum relating to revenue estimates, he would find that it is shown under the head 'Union Excise Duties'. After taking out these excise duties in lieu of sales tax from the sales tax revenue, we show a separate sales tax account which is in XII-A of the Budget Head. There we show the taxes under the Central Sales Tax Acts and the State Sales Tax Acts, Licence Fees and Miscellaneous. So, there is no discrepancy at all. It is a new form of

11th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

presenting the revenues in accordance with principles; because if no longer represents sales tax revenue, it is shown as revenue from the Union Excise levies allotted to this State.

Now, I shall proceed to deal with certain general observations which have been made by a number of Members. The hon. Member Sri P. T. Rajan made very useful suggestions in respect of one or two things. He said that indiscriminate transfers of officers should be avoided and that they should not be disturbed except during the vacation period of the schools. I understand that the normal rule is that officers are transferred only in April, that is, towards the end of the academic year. Of course, it is not possible completely to eschew transfers at other times because exigencies might require some stray transfers in the middle of the year. But the normal rule is fairly well observed and I want to assure him that the Government are fully alive to the difficulties of their employees in this regard.

Then, he dealt with the question of having a separate Directorate of Prosecutions. Even now, I may submit to the House, the prosecutions are launched only on and with the advice of the Public Prosecutors in the City and in the districts. The creation of a separate office of Director of Public Prosecutions charged with more or less the same duties as those of the present Public Prosecutors may not very much improve matters. And then the opinion even in regard to the appointment of a Director of Public Prosecutions or the creation of a Directorate of Public Prosecutions is not unanimous. I remember a Committee appointed by the Government of Madras some years ago to go into the question of Separation of the Judiciary from the Executive was against the creation of such an office.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I understand that the Law Commission in its recent Report has suggested such an appointment.

SRI P. T. RAJAN: That is correct. That is what I wanted to point out.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: I am sorry, if I have forestalled the hon. Member.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is true. That is why I said, 'Opinion is divided'. I was very careful and I said that opinion was divided and not that opinion was against such creation. I was talking to a very eminent ex-Public Prosecutor of Madras for whom I have very great regard about the recommendation of the Law Commission and he also felt that the creation of a separate Directorate of Public Prosecutions was unnecessary so long—these words 'so long' are very important—as the Government continued to consult the District Public Prosecutors and the State Public Prosecutor before launching prosecutions.

[Sri R. Venkataraman] [11th March 1959]

Then, the same hon. Member said that the Ministers, while going on tour, need not take the Police with them. He said that, after all, the Ministers were fairly popular with the people and that there was no need for any escort and other Police paraphernalia for them. I entirely agree with him.

SRI P. T. RAJAN : I said it was dictatorship.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I am told, Sir, that the practice of sending escorts has practically stopped in all districts except where the conditions are still disturbed or where there is some agitation or another going on. And it is unfortunate that the district from which my esteemed Friend comes is included in the latter category.

SRI P. T. RAJAN : I am sorry my district is being given a bad name. I may assure the Hon. Minister that no mishap will happen to any Minister.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Then there was one very important matter which the hon. the Leader of the Opposition mentioned yesterday. He said that he had information that some years ago the Government of India asked our Government for 1,000 acres of land for the purpose of establishing a cattle-breeding and dairy farm and that due to the laxity on the part of the Government of Madras, the scheme went over to some other State. I have made very careful enquiries. I was myself a Member of the Estimates Committee of Parliament when this matter was discussed. This was in connection with a proposal to establish a Dairy Research Institute in the place of the one which is now in Bangalore—the Dairy Research Institute at Bangalore. The Government of India wanted some thousand acres and actually the Government of Madras offered them land at Almadi. Only the Government of India did not think that place was suitable and they shifted to Karnal which had facilities like irrigation and others. Naturally, they preferred a place more suitable for the purpose. Therefore, it is not due to any laxity but it is really due to the preference shown by the Government of India to a more suitable place.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : If that is the case, I shall happily withdraw what I said. But my information was that the first reply was not sent in consultation with the Minister. That is all the point I wanted to make.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In fact, after a lot of patient research, I was able to get the information because the first information I got was that there was no such thing. (Laughter.)

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : I shall not put him to the necessity of making further researches. We can drop the matter here.

11th March 1959]

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: After I brought to their attention a vague remembrance of my own, as a Member of the Estimates Committee of the Lok Sabha, I got this information. It is a recollection which I had as a Member of Parliament which was then dealing with the subject, that they found the land offered by the Madras Government was not suitable. Karnal was a better place with a lot of irrigation and other facilities. In a way, I am very glad that the House takes such keen interest in seeing that not a single useful item is missed in the State. In fact, we should be very reluctant to lose any one of the schemes merely for the fault of ours. It may be that the facilities do not exist and on that ground we may lose some projects. But situated as we are and in the backwardness in which we are now placed, it would be the height of folly if we let slip any opportunity of having these projects especially in our State.

I shall now briefly deal with a few items because I have taken a considerably long time over my reply. First of all, I wish to apologise for an error in the records which my esteemed Friend Sri Purushotham brought to the notice of the House. He said that the Directorate of Technical Education proposed to take over the administration of the Industrial School and Training Centres from the Director of Industries. It is found on page 56 of the Report. It is an error. We regret it. In fact, there is no such proposal. The feeling is that the Industrial School and Training Centres should be with the Director of Industries so that they may get practical training. In these matters, it is not the theoretical instruction that is important. It is far less important than practical instruction. That is why here is no proposal now to transfer these to the Directorate of Technical Education.

Sir, my hon. Friend Vidwan Muthukannappan dealt with the question of slum clearance and said that with a view to provide some facilities for the people who lived on the sea-shore or for the purpose of beautifying Madras we were unduly hard on the slum-dwellers of Nochikuppam and Dommingkuppam. Sir, there are 300 and odd slums in the City of Madras. The public health of Madras can never be improved so long as these slums exist. We may spend any amount of money on hospitals, on preventive medicine and so on. But so long as we continue to keep well preserved these breeding centres of disease, we cannot improve the public health of the City. The endeavour on the part of the Government is immediately to take up all those very bad slums and see that they are removed and that the dwellers are rehabilitated in proper places. The scheme is twofold. First, the Government acquire the land and develop the spot with sewage, water-supply, lighting and so on, and give an area of 800 square feet for each slum-dweller at a nominal rent of about Rs. 1-8-0 or Rs. 2 a month. There is another scheme where it is proposed to construct tenements in or about their places of occupation and house them in those tenements. In pursuance of the second

[Sri R. Venkataraman] [11th March 1959]

scheme, we have launched on the construction of 500 tenements in South Madras, opposite the Hotel Oceanic. The buildings there are actually coming up. We propose to house 500 families in these tenements immediately and as a next stage build another 400 more, so that in all 900 families will be rehabilitated in that area. The rent would come to about Rs. 10 or Rs. 12 at the subsidised rate. Actually when I went round some of the slums, I was told that they were paying as much as Rs. 10 to Rs. 15 for each one of those huts. The slum-dwellers are not really the owners of those huts. There is something else which is not visible to the human eye as to who comes and collects all these moneys from time to time from the slum-dwellers. They appear to be very powerful persons because, first the dwellers told us that they would be very happy to come and live in the tenements that we might build for them, but now we find that they are raising objections, at the instance—I can very easily find out—of those who are collecting rents from them. I am anxious that hon. Members like Vidwan Muthukannappan should exert their influence to see that the slum-dwellers do go to better places. They should see that these people are taken away from the dirty places and surroundings. And, I know, it is not easy to do it. Even as a child is vaccinated against his own will, we have to take these people from out of those dirty places even by exercising a little amount of compulsion to better places and rehabilitate them. We have also a proposal to remove the slum opposite the Secretariat—the Kanniappa Nagar as it is called. The dwellers there will be housed near Kodambakkam so that at the end of 1960, I am sure there will be no slum at least on the beach. (Hear, hear.)

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: I told the fishermen so much that they must quit those places. In spite of it, they do not want to do so. I have done my very best in the matter.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I have still hopes in the hon. Member Vidwan Muthukannappan.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: I wish it were so, Sir.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Then, Sir, reference was made in the course of the debate to the appointment of a Special Officer for effecting economies and the result of his work. It is not a Committee or Commission in the usual way in which we are accustomed to look upon it. This is only a probe by one of the seniormost officers of the Madras Government into the working of each department with a view to advise the Government with regard to effecting economy and improving the efficiency. He has been examining each department and has made several recommendations in respect of economy and in respect of delegation of powers which is far more important. Now orders are being passed as and when these recommendations are submitted to the Government. As I said, they largely relate to effecting economy and delegation of functions and so on of a purely administrative character. I do not know if the House would be really

11th March 1959] [Sri R. Venkataraman]

interested in looking into them. If the House thinks that the orders passed on these recommendations should be placed on the table of the House, the Government will consider it. But the Government at present think that it is not necessary, that it is not worth while.

SRI T. PURUSHOTHAM : A summary may be placed before the House.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Then, Sir, as usual I shall not touch upon matters relating to Education because my esteemed Friend the Finance Minister always deals with them during the discussion on the Appropriation Bill and I must also leave him something to speak about.

6 p.m.

In respect of the charge which the hon. Member Sri Patanjali Sastry has made that the Government are making a profit out of court-fees, I have some figures which I might submit to the House. Sir, the expenditure only in respect of Civil Justice, which the hon. Member took into account, does not completely cover the entire field of expenditure. For instance, we are incurring expenditure in respect of the High Court, Law Officers, Official Receivers, Official Assignees, etc. These are all charges which should necessarily be debitable to the court-fee income. If we took only the cost of the Civil Administration by having in view District Munsifs, Subordinate Judges and District Judges, then the figures he gave were proper. But if we look at the whole series of offices which have got to be maintained even for the purpose of running the Civil Administration, then we have got to meet the expenses for running these offices. Therefore, it is not as if the Government were making a large profit out of the court-fee stamp. It is true that the levy of court-fees is a little heavy in this country but our expenditure in this regard is also very heavy. Therefore, I want to disabuse the mind of hon. Members that the Government are making any profit in this transaction. If there is any surplus at all, it is of the order of about Rs. 10 lakhs.

Lastly, the hon. the Leader of the Opposition said that we must have an exhibition of the small-scale industries. Sir, plans are already under way and an administrative block would be put up with a separate wing for the exhibition of small-scale industry products. For instance, I had an occasion to visit the General Motors' manufacturing plant and I found that they were using as many as 50,000 parts from small-scale industrialists and that there were more than 5,000 contractors supplying them. What we call here a motor manufacturing unit is really an assembly unit and the various parts they buy from the various small industrialists. The small-scale industry is not an entity by itself but it is an adjunct to the large-scale industry. I have been endeavouring my best to see that a few small-scale industry products are exhibited in Madras. I am very happy to see that after the establishment of the Industrial Estate, a number of large-scale manufacturers have come and placed orders with a number of

[Sri R. Venkataraman] [11th March 1959]

small-scale industrialists. In fact, one motor assembly manufacturer in Madras came and said that he did not know that such parts were made and that he would be happy to place orders with the producers of the small units in the Estate.

I only wish to conclude with a note of hope that we are making a fairly steady progress. We cannot pretend that we have solved all our problems but, year after year, the progress that we are making is greater than what we have done in the year that is past. If we continue to make the same progress, I am quite sure that the task of raising the standard of living of our people would be achieved in not too distant a future. I am grateful to the House for all the nice things which they have been pleased to say about me and my Colleagues in the Government. Sir, I submit that the Government, in all humility, will endeavour to discharge their obligations, if not to the best of the expectations placed on them but, at least to the best of their ability. (Applause.)

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 129. Notification issued with G.O. Ms. No. 266, Home, dated 29th January 1959, regarding exemption from payment of the tax leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931) of the motor-car MSX 3996 belonging to the Consul of France in Madras.

130. Notification issued with G.O. Ms. No. 284, Home, dated 31st January 1959, regarding exemption from the payment of tax leviable under the Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931) of the motor-car MSX 3353 belonging to the French Trade Commissioner.

...the hon. the Minister for Industries, Sir, plans to have an exhibition of the small-scale industries. Sir, plans already under way and an administrative block would be put up with a separate wing for the exhibition of small-scale industries. For instance, I had an occasion to visit the General Motors manufacturing plant and I found that they were using as many as 50,000 parts from small-scale industrialists and that there were more than 5,000 contractors supplying them. What we call here a motor manufacturing unit is really an assembly unit and the various parts they buy from the various small industrialists. The small-scale industry is not an entity by itself but it is an adjunct to the large-scale industry. I have been endeavouring my best to see that a few small-scale industry products are exhibited in Madras. I am very happy to see that after the establishment of the Industrial Estate...

* Placed on the table of the House on 10th March 1959.